

ပြောဆိုတိုက်

ခေတ်ပြိုင်ရုပ်ပုံလွှာများ

ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီ

ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာမေလင်းတို့ မွေးလေးသွား ရထားကြီးပေါ်မှာ တွေ့ကြသည် ။ မေလင်းနှင့် ကျွန်တော် သိသည် မှာ ကြာပါပြီ။ သူ ဆရာဝန် ဘွဲ့မရခင် ဆေးကျောင်းသူဘဝကတည်းက သိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူ သည် အလယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်ခဲ့သည် ။ အထက်တန်း စာမေးပွဲကိုလည်း ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်ခဲ့သည် ။ ဆေးကျောင်းရောက် တော့လည်း အမြဲလိုလို ထိ ပ် ဆုံး မှာ ရှိခဲ့သည် ။ အဖေက အရာရှိကြီးမို့ သူ့ကို ကျူရှင်ကောင်းကောင်း တွေ ထားပေးခဲ့သည် ။ အင်္ဂလိပ်စာတို့ ဘာတို့ ဆိုလျှင် အဖေကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ သင်ပေးသေးသည် ။ သည် အထဲတွင် မေလင်းက ကြိုးစားသည် ။ ဉာဏ်ကောင်းသည် ။ ထက်မြက်သည် ။ ထို့ကြောင့် မေလင်းသည် ပညာရေးမှာ ထူးချွန်ခဲ့သည် ။ ဆေးကျောင်းသို့ရောက်ပြီး စာပေတို့ ကိုလည်း ဖတ်ရှုသည် ။ မေလင်းသည် ပညာထူးချွန်သည့် မိန်း ကလေးများ ထဲ ထိပ်တန်းက ပါခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည် ။ ဆေးကျောင်းရောက်ပြီး နောက်ဆုံးနှစ်တွင် သူ့ထက် တစ်တန်းငယ်သည့် ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသည် ဟု ကျွန်တော် ကြားလိုက် ရသည် ။

ထို့နောက် မေလင်းနှင့် မတွေ့ဖြစ်ကြတော့။ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဘယ် မြို့တွင် ရောက်နေသည် ဆိုသည့်သတင်းကိုမူ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သန့်သန့် ကြားရတတ်သည် ။ သူ့ယောက်ျားမှာ လည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သူနှင့်တစ်မြို့ တည်းတွင် တာဝန်ကျသည့်အခါကျပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်

လည်း တစ်ကွဲ တစ်ပြားစီ ကျသည့်အခါများ ရှိသည် ဟု ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ထို့နောက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်။

ယခုတစ်ကြိမ် မီးရထားပေါ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ မေလင်းသည် ခါးနည်းနည်း အဆီရစ်လာသည် မှ အပ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အလှမပျက်သေး။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နက်မှောင် သော မျက်လုံးများက ရီဝေရွန်းလဲ့နေကြဆဲ။ ဝါဝင်းသောအသားက ချော မွတ်နေဆဲ။ ပါးပြင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးတွေ ယှက်သန်းနေသည် ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ။ အသက်လေးဆယ်ထဲ ရောက်နေသည့်တိုင် သုံးဆယ်ကျော်ရံကလေးလောက်သာ ထင်ရသည်။ ။

လမ်းတွင် အများ ဆုံး စကားပြောသူမှာ မေလင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကမူ နားထောင်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မေလင်းသည် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ကွဲသလို လို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မသေချာပါ။ သေချာသည့်တိုင်အောင်လည်း သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စသည် ကျွန်တော် နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပါ။ ထိုကိစ္စမျိုးသည် မေး၍ ကောင်းသောကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ မေလင်းကမူ ကျွန်တော်မမေးဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါသည်။ ။ သူ ရင်ဖွင့်ချင်ဟန် တူပါသည်။ ။

'ကလျာမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ 'အညတရရုပ်ပုံလွှာများ' ဆိုပြီး ဆရာရေးနေ တာတွေကို မေလင်း အမြဲဖတ်ပါတယ်။ အလျှင်လက စပြီး 'ခေတ်ပြိုင် ရုပ်ပုံလွှာများ' ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ် ပြောင်းလိုက်တာကိုလည်း မေလင်း သတိထား မိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘဝဆိုတာ လူမျိုးစုံ၊ အတန်အစားမျိုးစုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အညတရ မဟုတ်တဲ့

လူတွေမှာ လည်း သူ့ဇာတ်လမ်း နဲ့ သူ ရှိကြတာကိုး။ အညတရလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားလိုက်တော့ အညတရ မဟုတ်တဲ့ လူတွေအကြောင်းကို ရေးလို့ မရသလို ဖြစ်နေတယ်။ မသိဘူး လေ။ မေလင်းကတော့ အညတရဆိုတာ ဆင်းရဲသား၊ သာမန်လူတွေ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတို့ ဘာတို့ မရှိတဲ့ လူတွေကိုခေါ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မေလင်း ထင်တာ မှားများမှားနေမလားတော့ မသိဘူး။ ဆိုပါတော့ ... ဆရာဟာ နာမည်ကြီးတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးချင်ပြီ ဆိုပါ တော့။ ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးလို့ ရတော့မှာ လဲ။ သူက အညတရ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒီအတိုင်းပဲ။ အထက်တန်းလွှာလို့ ခေါ်ကြတဲ့ အတန်းအစား ထဲက ဇာတ်လမ်းတွေ၊ အလတ်တန်းစားလို့ ခေါ်ကြတဲ့ အတန်းအစားထဲက ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးချင်ရင်ကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခေါင်းစဉ်ဟာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းနေတာပေါ့။

အဲဒီ ဇာတ်လမ်းတွေကိုဖတ်ပြီး ဆရာ့ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်နေ တာ။ ရေးတာ မရေးတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ မေလင်း ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောချင်လို့ ပါ။

မေလင်း ခုသူနဲ့ မဟုတ်တော့ဘူး ဆရာ။ ကွဲသွားကြပြီ။ သူဆိုတာက ဒေါက်တာမြင့်ဦးလေ။ မေလင်းရဲ့ ခင်ပွန်းပေါ့။ ကွဲရတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူ့ကြောင့်ပေါ့။ ဒါကတော့ မေလင်းအမြင်ပေါ့လေ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ဆရာ ဝေဖန်ကြည့်ပေါ့။

မေလင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ ဆရာ။ ချစ်လွန်းလို့ မေလင်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ ဖေဖေ့ကိုတောင် စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး သူ့နောက်ကို လိုက်လာ တာပါ။ ဖေဖေဟာ မေလင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာလဲ ဆရာ

အသိဆုံးပါ။ မိတဆိုး သမီးကလေးဆိုပြီး မေလင်းကို
အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ အလိုလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဖေဖေဟာ စည်းနဲ့
ကမ်းနဲ့ အလိုလိုက်ပါ တယ်။ မေလင်းရဲ့ ပညာရေးမှာ
အနှောင့်အယှက်မဖြစ်တဲ့ အတိုင်းအတာ အထိ အလိုလိုက်ခဲ့ပါတယ်။

မေလင်းဟာ ဖေဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ မေလင်းမေမေ
ဆုံးတော့ ဖေဖေဟာ မေလင်းကိုငဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ဘူး။
မေမေဆုံးတော့ ဖေဖေဟာ အသက်ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့ လဲ ဆရာ။
ငါးဆယ်ကျော်ရုံကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။
နောက်အိမ်ထောင်ထူမယ်ဆိုရင် ထူနိုင်တဲ့ အရွယ်။
အိမ်ထောင်ထူရင်လည်း တင့်တယ်သေးတဲ့ အရွယ်။ ပြီးတော့
အရာရှိကြီး။ ဘာမှ ကြောင့်ကြရတာ မဟုတ်ဘူး ။ မေလင်းကို ဘော်ဒါပို့
ပြီး သူ့ဘာသာသူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရင် ရသားပဲ။
ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေ ဒီလိုပဲ ပြုကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာ
မေလင်းကိုငဲ့ပြီး မပြုခဲ့ဘူး။ သူ့အစ်မ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ
ခေါ်ထားပြီး အိမ်ထောင်ကိစ္စ၊ မေလင်း ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိစ္စတွေကို
တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါ ဆရာသိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မေလင်း နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တော့ သူနဲ့ တွေ့တယ်။ သူက
မေလင်းထက် တစ်နှစ်နောက်ကျတယ်။ မေလင်းကို သူချစ်ရေးဆိုတော့
အမျိုးမျိုးငြင်းပါတယ်။ ကျောင်းမပြီးသေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့
လည်း ငြင်းတယ်။ ဖေဖေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေရတာ မို့ ဖေဖေ
သဘောမတူလို့ မဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ငြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော် ပရိယာယ်များ တယ်နော်။ ရှေးက
စာတွေထဲမှာ တော့ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖျာလို့ ဆိုကြပေမယ့်
တကယ်ကျတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ပရိယာယ်က ပိုတောင် များ

လိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်။ ဘာတဲ့ ဆရာ။ မေလင်း ငယ်ငယ်က ကြားဖူးတဲ့
မာမာအေးသီချင်းထဲကလိုပေါ့။ ယောက်ျား တွေများကျတော့
သဲကိုးဖျာတောင် မလောက်ပါတယ်။ မန်ကျည်းကိုးပင်ကို နှောက်ပါလို့
ရယ် ဆိုတာလိုပေါ့။

နောက်တော့ သူ ဇွတ်အတင်းတွယ်ကပ်နေတာနဲ့ သူ့မေတ္တာကို တုန့်
ပြန်လိုက်မိပါတယ်။ ဒီတွင် သူက လက်ထပ်ရအောင်လို့ တစ်ဆင့်တက်
ပူဆာပြန်တယ်။ မေလင်း အမျိုးမျိုးငြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့
လက်မထပ်လို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေရောက်တာနဲ့ မေလင်း နောက်ဆုံး
နှစ် မပြီးခင်မှာ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ
ခိုးရာလိုက် ပြေးရတာ ပေါ့လေ။

အဲဒီ တုန်းက မေလင်းတို့ နှစ်ယောက် ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ တွေကတော့
ထားပါတော့။ ဖေဖေကလည်း ရှက်လွန်းလို့ သတင်းစာတို့ ဘာတို့
ကသာ မကျေညာပေမယ့် မေလင်းကို သမီးအဖြစ်က
စွန့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆွေမျိုး တွေကလည်း မေလင်းကို မိုက်တယ်လို့
ဆိုကြတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ မေလင်း ကိုငဲ့ပြီး ဖေဖေဟာ
နောက်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ဘူး။ ဒါကိုတောင် မငဲ့ဘဲ မေလင်းက
ဒီလိုလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဆွေမျိုးတွေဘက်က ကြည့်ရင်လည်း
မေလင်းကိုပဲ အပြစ်ဆိုမှာ ပေါ့။ ဖေဖေဆိုတာတော့
ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုး မလဲဆိုတာ ဆရာစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မေလင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာဝန်ဖြစ်လာကြတယ်။
ပထမ မေလင်းက အောင်တယ်။ မေလင်း
ဟောက်စ်ဆာဂျင်ဆင်းပြီးတော့ သူ အောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်နဲ့
အလုပ်မရဘူး။ သမဝါယမ ဆေးခန်း တွေကို လိုက်ရတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေ၊ အသိတွေရဲ့ ဆေးခန်းမှာ လိုက်ကု ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ ကောင်းကောင်း ရမှာ လဲ ဆရာ။ မေလင်းက ရိုးရိုးဘွဲ့ပဲရထားတာ။ ပြီးတော့ ပေါက်စ။ ခုခေတ်မှာ ဆေးခန်းတိုင်းလိုလို ပါရဂူတွေရှိနေတော့ မေလင်းတို့ ဘယ်မှာ တိုးနိုင်မှာ လဲ။

နောက် သူ့အောင်တယ်။ သူဟောက်စ်ကဆင်းပြီးတော့ မေလင်းတို့ သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့နယ်ထဲက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ သွားပြီး ဆေးခန်းဖွင့်ကြတယ်။ ဟိုမှာ သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိတော့ အသိုင်းအဝိုင်းက မဆိုးပါဘူး။ တောမှာ ဆိုတော့ ပြိုင်ဘက်လည်း သိပ်မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံကလည်း သိပ်ကုန်စရာ မရှိဘူး။ အစားအသောက်တို့ ဘာတို့ ကလည်း မြို့လို ဈေးမကြီးတော့ မေလင်းတို့ နေသာထိုင်သာ ရှိပါတယ်။

တောက သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း မေလင်းကို သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မေလင်းလို အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးက တောလိုက် လာပြီး ဆေးကုတယ်ဆိုတော့ သနားလည်း သနားကြတယ်။ စောင့်လည်း စောင့် ရှောက်ကြပါတယ်။

နောက်တော့ အလုပ်သင်တွေခေါ်လို့ မေလင်းရော၊ သူ့ရော စာမေးပွဲ သွားဖြေရတယ်။ သူကကျပြီး မေလင်းက အောင်လာတယ်။ ပို့စတင်း ရတယ်။ ဒါနဲ့ မေလင်း ဒီအလုပ်ကို လက်ခံပြီး တစ်မြို့ကို ပြောင်းခဲ့ရ တယ်။ သူကတော့ လောလောဆယ် အဲဒီ ရွာမှာ ပဲ အခြေမပျက်နေခဲ့ဦးမယ် ဆိုပြီး ဆေးခန်းဖွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာ။ သူ ကြာကြာမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်တော့ ဆေးခန်း ပိတ်ပြီး မေလင်းဆီကို လိုက်လာတယ်။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်တော့

ဟုတ်တာပေါ့လေ။ လင်ရယ်မယားရယ်လို့ ရပြီး
ဘယ်လောက်နေလိုက်ရ လို့ လဲ။ ဟောက်စ်ဆင်းကြတုန်းက
အတူနေလိုက်ရတာ ကလေးရယ်လောက် ပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။
ဒီအထဲမှာ မေလင်းတို့ မှာသားကလေးတစ်ယောက် ရတော့ ခုလို
ခွဲနေရတော့ တော်တော်ကသီလင်တ ဖြစ်တာပေါ့ ဆရာရယ်။

မေလင်းနဲ့ ကလေးက တစ်မြို့မှာ ။ သူက တစ်ရွာမှာ ။ နောက်နှစ်ကျ
တော့ သူ စာမေးပွဲဝင်ဖြေတော့ ပို့စတင်းရတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ သူက
တစ်မြို့မှာ မေလင်းက တစ်မြို့မှာ ။ ဝေးလည်း ဝေးတော့ တစ်နှစ်မှ
တစ်ခါ လောက် နှစ်ခါလောက်ပဲ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ သူက လာတဲ့
အခါလာ။ မေလင်း က လိုက်သွားတဲ့ အခါ လိုက်သွားပေါ့လ။
နောက်တော့ သူ နယ်စပ်ကို သွားအမှုထမ်းရတယ်။ အဲဒီ မှာ
မိန်းမပွေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကို ကြားရတယ်။ မေလင်း
ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းရင်းက လင်ရယ်
မယားရယ် အတူမနေရတဲ့ အဖြစ်က အဓိက အကြောင်းရင်းပဲလို့
မေလင်းဖြေပါတယ်။ သူနဲ့ အတူ တစ်မြို့တည်းရောက် အောင်
ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်းသေးတော့ ဘယ်လောက် ပဲ
ကြိုးစားကြိုးစား မရဘူးဆရာ။

မေလင်းနဲ့ သူနဲ့ တွေ့ရင် သူ့သတင်းတွေကို မေလင်းက
ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ သူက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ လူတွေက
အလကား ပြောနေ တာပါတဲ့ ။

နောက်ဆုံးတော့ မေလင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်မြို့တည်း ရလာရော
ဆိုပါတော့ ဆရာ။ မေလင်းရှေ့မှာ မို့လို့ လား မသိဘူး။ သူ ငြိမ်သားပဲ။
မေလင်းတောင် ဘေးစကားတွေပါလို့ ထင်လာတယ်။ သူက

မိန်းကလေးတွေ နဲ့ ရောတတ်တယ်ဆရာ။ သူ့မှာ မှော်ပါသလား
မသိဘူး။ မိန်းကလေးတွေ က သူ့ဆိုရင် ခင်တတ်ကြတယ်။
ဒါကိုကြည့်ပြီး လူတွေကပြောတာ ဖြစ်မှာ ပဲလို့ မေလင်းကလည်း
ထင်လာမိတာပေါ့လေ။

သူနဲ့ မေလင်းတို့ အတူကျတဲ့ မြို့က ရန်ကုန်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဆရာ။
မေလင်းတို့ မှာ သားလေးတစ်ယောက်ရပြီး သားသမီးမရအောင် နေကြ
တယ်လေ။ အမေကရော၊ အဖေကရော ဆေးရုံသွား၊ တစ်နယ်တစ်ကျေး
ပြောင်းနဲ့ ဆိုတော့ သားသမီးများများ ရရင် သိပ်တာဝန်ကြီးလွန်းလို့ ပါ။

သားလေး ငါးနှစ်သား ခြောက်နှစ်သားလောက်ရောက်တော့ ဖေဖေ
က ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ လဲ မသိဘူး။ သူ့အစ်မ အပျိုကြီးကို မေလင်း
တို့ ဆီလွှတ်ပြီး သားလေးကို ရန်ကုန်မှာ ထားခိုင်းတယ်။ မေလင်းက
မြို့ မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖေဖေက မြေးအတွက်
စိတ်ပူတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကလေးကို ဖေဖေဆီ ပို့ထားတယ်။
ဒီတုန်းက ဖေဖေက မွှလေး မှာ ။ ခုလည်း မွှလေးမှာ ပါပဲလေ။ ဒါပေမဲ့
မေလင်းကိုတော့ အလာမခံ ပါဘူး။ သားလေးကို တွေ့ချင်ရင် ကြီးကြီးနဲ့
မေလင်းဆီကို လွှတ်ပေးတယ်။ နောက် တော်တော်ကြာတော့
ကြီးကြီးကလည်း မေလင်းကို သနားသွား တယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ဖေဖေကို
တဖြည်းဖြည်း နားချရာက ဖေဖေ စိတ်လည် လာတယ်။ သူ့ကိုသာ
ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့် မပြုသေးပေမယ့် မေလင်းကိုတော့
ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ပြုနေပြီ။

မေလင်းတို့ နှစ်ယောက် ရန်ကုန်နားက မြို့ကလေးပြောင်း လာပြီး
နောက် တစ်နှစ်မှာ ဖေဖေကို သွားကန်တော့ကြတယ်။ သူလည်း
ပါတယ်။ ကြီးကြီး အောင်သွယ်ပေးမှုကြောင့်လည်း ပါတယ်။

ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက် ကြီးလာတော့ သမီးတို့ ၊ မြေးတို့ နဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေချင်တယ် ထင်ပါ ရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုတော့ မခေါ်သေးဘူး။ ကန်တော့တာကိုပဲ လက်ခံ တယ်။ သူ့ကိုလည်း သိပ်စကား ဟဟမပြောဘူး။ သူ့တွင် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မေလင်းကိုလည်း မေးထူးခေါ်ပြောလောက်ပဲ လုပ်တာပါ။ မြေးကလေးကို ပဲ သူစကားပြောတယ်။ သူနဲ့ ကျရင်တော့ ရယ်ရယ်မောမော၊ နောက်လား ပြောင်လား နေတယ်။ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာ တော့ ခပ်တန်းတန်းပဲ။

ရန်ကုန်နားက မြို့ကလေးမှာ နေရတာ က သိပ်အနေအထိုင် ဆင်းရဲ တယ်လေ။ မေလင်းတို့ မှာ အိမ်လည်း မရ။ ဖေဖေဆီကလည်း လက်ဖြန့် မခံချင်တော့ ရတဲ့ လခကလေးနဲ့ ပဲ ဖြစ်သလို နေခဲ့ကြတယ်။ ဆေးခန်း ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ပါရဂူတွေကြားမှာ သိပ်မတိုးနိုင်ဘူး။

တစ်နှစ်တော့ ဖေဖေ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတယ်။ အစည်းအဝေးတစ်ခု ရှိလို့ ဆိုလားပဲ။ ဖေဖေက ရန်ကုန်လာလို့ တည်းရင် ဘယ်မိတ်ဆွေ၊ ဘယ် ဆွေမျိုးအိမ်မှ မတည်းဘူး။ သမ္မတဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေချင်တယ်တဲ့ ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ရက်က ရုံးပိတ်ရက်လည်း လေးရက် ဆက်ပိတ်နေတော့ ဖေဖေက သမ္မတမှာ ဒီရုံးပိတ်ရက်အတွင်းမှာ သူနဲ့ လာနေလှည့်တဲ့ ။ မေလင်းတို့ မိသားစု သုံးဦးစလုံးပေါ့လေ။ ဖေဖေက သွေးတိုးလည်း ရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ သမီးရော၊ သမက်ရော၊ မြေးလေးကိုရော သမ္မတမှာ အဲဒီ လေးရက်လာနေဖို့ ခေါ်တယ်။ အခန်းလည်း ငှားထားတယ်။

ဒီတွင် ကိုယ်တော်ချောက အဲဒီ ရက်တွေမှာ သူမလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့ ။ နှစ်ပတ် လည် ဂေါက်သီးပြိုင်ပွဲရှိလို့ တဲ့ ။ သူက ဂေါက်ကလပ်မှာ အတွင်းရေးမှူး ကိုး။ ဒီတော့ သူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ လိုက်တော့ ပို့မယ်တဲ့ ။ ပြီးတော့ ဖေဖေဆီ ခွင့်တောင်းပြီး သူပြန်မယ်တဲ့ ။

မေလင်းကလည်း သူ့အလုပ်ရှိတယ်ဆိုတော့ မခေါ်တော့ဘူးလေ။ ဂေါက်ကွင်းဆိုတာ ဆရာသိတဲ့ အတိုင်း ခုခေတ်မှာ ကစားရုံသက်သက် မဟုတ်တော့ဘူး။ လူကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတာ တို့ ၊ အပေါင်းအသင်းတို့ ဆိုတာ တွေကလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မေလင်းလည်း မပြောသာ တော့ဘူးပေါ့။

တိုတိုပြောရရင် အဲဒီ နေ့က မေလင်းကို သူရန်ကုန်လိုက်ပို့တယ်။ ဖေဖေကိုလည်း ကန်တော့တယ်။ သူကတော့ နှစ်ပတ်လည် ဂေါက်သီးရိုက် ပြိုင်ပွဲရှိလို့ သူ့ကို ခွင့်ပေးပါလို့ လည်း ဖေဖေဆီကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခွင့်တောင်း တယ်။ ဖေဖေကလည်း မတားပါဘူး။

မေလင်းတို့ ကို ပို့ပြီး သူပြန်သွားတယ်။ မေလင်းတို့ သားအဖတစ်တွေ လည်း သမ္မတမှာ စကားပြောလိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်ပေါ့လေ။ ဖေဖေ ဟာ အစားကောင်းတို့ ဘာတို့ ကို ကြိုက်တတ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စားတယ်။ သားသမီးကိုလည်း ကျွေးတယ်။ မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ကောင်း ကောင်း ကျွေးချင်တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ သမ္မတဟိုတယ်မှာ တည်းပြီး ဒုတိယမြောက်ရက်မှာ သားလေးဟာ ကောက်ကာငင်ကာ ဖျားပါလေရော ဆရာ။ အစတုန်းက တော့ အအေးခန်းကြောင့် အအေးမိတယ်ပဲ ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ရက်ကျတော့လည်း ကလေးက ကိုယ်ပူမကျဘူး။ အဖျားက

တစ်ရာ လေးလောက်ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ
သတိတောင်လစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သေသေချာချာကြည့်တော့
သွေးလွန်တုပ်ကွေးလက္ခဏာတွေ ပေါ်လာတယ်။ မေလင်း
စိတ်ပူလိုက်တာလေ။ ဒါနဲ့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ကလေးကို ဆေးရုံ
တင်လိုက်ရတယ်။

ကလေးစဖျားပြီး နောက်တစ်ရက် ဆေးရုံတင်တဲ့ ရက်ကတည်းက
ကလေးအခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ဆီကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်
တယ်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်လို့ မရဘူး။ ဆေးရုံကို လှမ်းဆက်တော့လည်း
မရှိ ဘူးတဲ့ ။ ဂေါက်ကွင်းကို လှမ်းဆက်တော့လည်း မရှိဘူးတဲ့ ။ ဒါနဲ့
သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီ လှမ်းဆက်တော့ အဲဒီ မိတ်ဆွေက
ပထမတော့ အသံတိတ် နေတယ်။ တယ်လီဖုန်းထဲက ဘာသံမှ
မလာဘူး။ ဒါနဲ့ မေလင်းက ထပ်မေး တော့မှ မေလင်း မသိဘူးလားတဲ့ ။
မေလင်းဖေဖေက ခိုင်းလို့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပြည်ကိုသွားမယ်လို့
ပြောသွားတယ်ဆိုပြီး ပြောတယ်။ သူလည်း အံ့အား သင့်နေပုံရတယ်။
ဒီလိုသတင်းမျိုးဆိုတာ ကြာကြာဖုံးလို့ မရပါဘူးဆရာရယ်။ နောက်
မကြာခင်ပဲ အဲဒီ တုန်းက သူဟာ သူ့စမောလေးနဲ့ ပြည်ကို
ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။ သတင်းပေးတဲ့ လူက
သူ့စမောနာမည်ရော၊ သူတို့ ဘယ်မှာ တည်းတယ်။ ဘယ်ကို
လျှောက်လည်တယ်။ ဘယ်တွေ သွားတယ်ဆိုတာ
အကုန်သတင်းပေးတယ်။ ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဘယ်လောက်
အသည်းနာဖို့ ကောင်းသလဲ။ မေလင်းကိုရော၊ ဖေဖေကိုရော လိမ်ပြီး
သူချန်နေရစ်တယ်။ ပြီးတော့ သားလေးအတွက်ရော
မေလင်းအတွက်ရော အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ သူကတော့ သူ့ကောင်မနဲ့
သူ လျှောက်လည်ပြီး အကြည်ဆိုက်လို့ ။ တော်ပြီ။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင်

ခွေးမီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ မေလင်း ယူဆလိုက်တယ်။ သူနဲ့ လည်း ကွာရှင်းခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။ သူက ကွာရှင်း ခွင့် မပေးဘူး။ ကွာရှင်းခွင့်မပေးရင် လူကြီးတွေကို တိုင်မယ်ဆိုတော့မှ သူ မေလင်းကို ကွာရှင်းခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ မေလင်း တကယ်လုပ်တော့ မယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီလေ။ လူကြီးတွေတိုင်ရင် နာမည်လည်း ပျက်ဦး မယ်။ အလုပ်ကလည်း ပြုတ်ဦးမယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် သူနဲ့ တွေ့ပြီး ကွာရှင်းလိုက်ကြတယ်။ သူကတော့ မေလင်းကို ပြန်ပေါင်းဖို့ ကြိုးစားဦးမှာ ပဲတဲ့ ။ စိတ်လည်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လာမှာ ပါတဲ့ ။ သူက မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့ သူ ဆရာ။ သူချောရင် ဘယ်မိန်းမမှ မခံနိုင်ဘူး။ ပျော့လာမှာ ပဲလို့ ထင်နေတဲ့ လူ။ ဒါပေမဲ့ မေလင်းကိုတော့ သူ မရတော့ဘူးလေ။ အထူး သဖြင့် သားလေးကိစ္စဖြစ်သွားတော့ ပိုပြီး မေလင်းသူ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ပြတ်သွားတယ်။ မေလင်းနဲ့ တရားဝင် ကွာပြီးတဲ့ နောက် သူ့အရက်တွေသောက်နေတဲ့ အကြောင်း၊ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း မလုပ်တော့တဲ့ အကြောင်းတွေကို ကြားရတယ်။ အထက်ကလည်း အလုပ်ခွင်မှာ အရက်သောက်လို့ ဝမ်းနင် ပေးတယ်။ မေလင်းကတော့ ဖေဖေလုပ်ပေးလို့ မွှလေးကို ပြောင်းရ တယ်။ မွှလေးမှာ ဖေဖေနဲ့ အတူ နေတယ်။

ကြည့်စမ်း ဆရာ။ မေလင်းကို သူညာသွားတာ။ မေလင်းကိုပြောတော့ ဂေါက်ရိုက်ပြိုင်ပွဲရှိလို့ လေး ဘာလေးနဲ့ ။ ဒါနဲ့ မေလင်းက မကျေနပ်လို့ ဂေါက်ရိုက်ပြိုင်ပွဲရှိလို့ ရှိတယ်ဆိုလို့ မေးတော့ မရှိပါဘူးတဲ့ ။ သူလိမ်တာ သေချာပြီလေ။

ဆရာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မေလင်းဖေဖေကခေါ်တာကို သူ မလာဘူး။

သားငယ် သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်လို့ တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ မရှိဘူး။ သူလိမ်တာ ပေါ်သွားပြီ။

မေလင်း စိတ်ဆိုးတာရော၊ စိတ်ပူတာရော၊ ဖေဖေကို အားနာတာ ရော၊ အဲဒီ တုန်းက ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိဘူး။ မေလင်းဟာ ကလေး ဆေးရုံမှာ ပဲ အိပ်စားနေတော့တယ်။ သမ္မတဟိုတယ်ကိုတောင် မပြန်တော့ ဘူး။ နောက်ရက်တွေ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ပြန်မလာသေးဘူးတဲ့ ။ ကြည့်စမ်း ဆရာ။ ဆေးရုံကပါ သူ ခွင့်ယူသွားတာ။

သူ မေလင်းမသိအောင် လုပ်နေတာ သေချာပြီ။ ဒီကိစ္စဟာ မိန်းမ ကိစ္စပဲဖြစ်ရမယ်လို့ မေလင်းတွက်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သားလေးကို တစ်ပတ်လုံးလုံး ဆေးရုံမှာ တင်ပြီး ကုခဲရတယ် ဆရာ။ ဆင်းမယ့်နေ့ကျမှ သူရန်ကုန်ကို ရောက်လာတယ်။ ရောက်လည်း ရောက်ရော မေလင်းနဲ့ သူ အကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့တာပဲ။ မေလင်း သူ့ကို မယုံတော့ဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မေလင်း ပြန်မလိုက်ဘူး။ ခွင့်တင် ပြီး ဖေဖေနဲ့ မွှလေးလိုက်သွားတယ်။

မွှလေးကနေ ရန်ကုန်ကို စာမေးပွဲတစ်ခု လာဖြေတာပေါ့ ဆရာ။

ကံကြမ္မာက တော်တော် ဆန်းကြယ်တယ် ဆရာ။ ခု ရန်ကုန်ကို စာမေးပွဲ လာဖြေကြတဲ့ သူတွေထဲမှာ သူလည်း ပါလာတယ်။ ရွေးမှာ က တစ်ယောက်ပဲ ရွေးမှာ ။ လျှောက်တဲ့ ဆရာဝန်တွေက နှစ်ရာကျော်၊ သုံးရာ နီးပါးရှိတယ်။ မေလင်းလည်း ပါတယ်လို့ ကြားတော့ သူ မေလင်းတည်းနေ တဲ့ သမ္မတဟိုတယ်ကို လာတွေ့တယ်။ သူကတော့ အပြင်ဘက်က မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းသတဲ့ ။

မေလင်းနဲ့ တွေ့တော့ အရက်တွေမူးလို့ ။ မူးတယ်ဆိုတာ ရုပ်ပျက်

ဆင်းပျက်ဖြစ်လောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သောက်ထားတယ် ဆိုပါ တော့။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဆရာ။ သူဘယ်လောက်ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် မေလင်း ဆီလာတာ မနက်ကိုးနာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့ထွက်နေ ပြီ။

သူက မေလင်းကို သူ့ကိစ္စကို ပြန်မစဉ်းစားတော့ဘူးလားလို့ မေး တယ်။ မေလင်းက တစ်ခါအပြင် နှစ်ခါ မမိုက်တော့ဘူး။ မေလင်း ယူ အကြောင်းကိုသိသွားပြီလို့ ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ စာမေးပွဲမှာ မေလင်း ပထမရတယ်။ စာမေးပွဲက နိုင်ငံခြား သွားရမယ်။ သူက ဒုတိယ ရတယ်။ အမှန်ကတော့ မေလင်း အဲဒီ စာမေးပွဲကို သက်သက်ဝင်ဖြေတာပါ။ နိုင်ငံခြားကို သွားမယ် လို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ဖေဖေခွင့်ပြုရင် သားလေးအတွက် အဆင်ပြေရင် တော့ သွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သိပ်လည်း မကျန်းမာဘူး။ နှလုံးရောဂါလည်း ရှိတယ်။ သွေးတိုးလည်း ရှိတယ်။ ဆီးချိုလည်း ရှိတယ်။ ဒီအထဲမှာ မျက်စိကလည်း တိမ်ရှိလာတော့ ခွဲရပြုရမယ့်ကိစ္စတွေ ရှိတယ်။ သူ့အနားမှာ မေလင်း ရှိစေချင်တယ် ထင်ပါ ရဲ့ ။ ပင်စင်လည်း ယူပြီဆိုတော့ အိမ်မှာ ဖေဖေဟာ တစ်ယောက်တည်း ငူငေါင်နေတယ်။ ဒါနဲ့ စာမေးပွဲဖြေလို့ သာ ဖြေလိုက်ရတယ်။ အောင်ရင် သွားဖို့ ဆိုတာ ဆယ်ရေးတစ်ရေးလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

အောင်စာရင်းကို ဒီနေ့ပဲ သိခဲ့ရတယ်လေ။ ဒီနေ့ညနေ ရထားကို သူလိုက်ပို့တယ်။ သူ ရထားသာ လိုက်ပို့တယ်။ သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့က တစ်ထောင်းထောင်းနဲ့ ။ ကိုယ်တော့ အရက်ပဲ သောက်နေတာပဲတဲ့ ။

မေလင်း အောင်တဲ့ အတွက် ဝမ်းသာတယ်တဲ့ ။ အပြန်ကျရင် သူနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ စဉ်းစားပေးပါတဲ့ ။ မေလင်း မရှိရင် သူမနေတတ်ဘူးတဲ့ ။

မေလင်း သူပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီး ရထားထွက်ခါနီး တော့ အဖြေပေးခဲ့တယ်။ သူပြောတာတွေကို မေလင်း တစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ။

ဒီတော့ သူက အံ့အားသင့်ပြီး မေလင်း ဘာပြောတာလဲတဲ့ ။

ဒီတော့ မေလင်းက ပြောလိုက်တယ်။

မေလင်းပြောတာ ရှင်းပါတယ်။ မေလင်း ဘယ်နိုင်ငံခြားကိုမှ လည်း မသွားဘူး။ ယူကိုလည်း ပြန်မပေါင်းဘူးလို့ ။

သူ အံ့အားသင့်နေတယ်။

'နိုင်ငံခြားကို မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မေလင်းကို ရွေးလိုက်ပြီးပြီ'

'မေလင်းသိပါတယ်။ ဆိုင်ရာကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီမှာ ဖေဖေက အချိန် မရွေး တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မေလင်း မသွားနိုင်ဘူးလို့ ဆိုင်ရာကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတော့ ဒုတိယရတဲ့ ယူပဲ သွားပေါ့'လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ တော်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။ တကယ်လားတဲ့ ။ မေလင်း ဘယ် တုန်းက နှစ်ခါပြောဖူးလို့ လဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ့်ကိစ္စကိုရောတဲ့ ။ ကိုယ်တို့ ကိစ္စကိုလည်း မေလေး နှစ်ခါ မပြောဘူး။ မေလင်း ခေါင်းညိတ်တယ်ဆိုတာ ခေါင်းညိတ်တာပဲ။ ခေါင်း ခါတယ်ဆိုတာ ခေါင်းခါတာပဲ။ စိတ်ထဲက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် ခေါင်းခါ ဟန်ဆောင်တဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောခဲ့တယ်။

သူလည်း ပလက်ဖောင်းမှာ ကြောင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မေလင်း
သူ့ကို ပြန်မပေါင်းနိုင်ပေမယ့် သူ့ဘဝအတွက် မေလင်း လျော်ကြေးပေး
ခဲ့ပြီးပြီပဲ ဆရာ။ အမှန်ကတော့ ဒီလျော်ကြေးကိုတောင်
သူမရထိုက်ပါဘူး။ သူ့ဘက်က မှားခဲ့တာပဲ။ မေလင်းဘက်က တစ်ခုမှ
မမှားဘူး။ မဟုတ်ဘူး လား ဆရာ'

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၁)

အင်တာနေရှင်နယ်ဖိုးထူးနှင့် အင်တာဗျူးလုပ်ခြင်း

သူ့ကို ပုဂံရှိ သီရိပစ္စယာ ဟိုတယ်အတွင်း တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။
ညနေတိုင်းသွား၍ သီရိပစ္စယာဟိုတယ် ဝရန်တာတွင် သွားထိုင်လျှင်
သူသည် မနီးမဝေးတွင် ရောက်လာတတ်သည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ
ပါလာသော ဓာတ်ပုံ ညောင်ဦးဖိုးချိုကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူသည်
ပြန်ထွက်သွား တတ်သည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ညောင်ဦးဖိုးချိုက သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ခေါ်
ကာ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

သူ့နာမည်က ဖိုးထူး။

ဖိုးထူးသည် အမြဲလိုလို သန့်ရှင်းဖြူဖွေးသည့် စတစ်ကော်လာ
ရှပ်အကျ... ကို ဝတ်ထားပြီး ခပ်လတ်လတ် လုံချည်ကလေးတစ်ထည်ကို
ဝတ်ထား သည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်အတွင်းတွင်
ဖိုးထူးကို နွမ်း နွမ်းပါးပါး မတွေ့ရ။ သူ့အဝတ်အစားသည် အသစ်တွေ
မဟုတ်သည့်တိုင် သန့်ရှင်းဖြူဖွေးနေတတ်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာသည်
ညှိုးငယ်ခြင်း မရှိ။ အမြဲ လိုလို ပြုံးရွှင်နေတတ်သည်။ ။
သူ့လှုပ်ရှားမှုသည် နှေးကွေးလေးလံခြင်း မရှိ။ အမြဲလိုလို
သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတတ်သည်။ ။

ဖိုး ထူး ၏ နှုတ် ခမ်း မှာ မွေးကတည်းက နှုတ်ခမ်းကွဲကလေး
ဖြစ်သည်။ ။ ယခုပြန်၍ ချုပ်ထားသဖြင့် အကွဲတော့ သိပ်မရှိပါ။
သို့ရာတွင် သူ့နှုတ်ခမ်း သည် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ပါ။ အဝတ်စတစ်ခုကို
ဆွဲ စေ့ ၍ ချုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ။ ထိုနှုတ်ခမ်းကြောင့်

စကားပြောလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ဝိုးဝါး ထွေးနေတတ်သည် ။ သို့ရာတွင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် မဟုတ်ပါ။ အနည်းငယ် ဝါးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။

'ဆရာ့ ခေတ်ပြိုင်ရုပ်ပုံလွှာအတွက် ကုန်ကြမ်းတစ်ခုတော့ ဖြစ်မယ် ထင်တယ် ဆရာ'

ညောင်ဦးဖိုးချိုက ဖိုးထူးကို ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း ပြော ပါသည် ။

'ကြည့်ရတာ ကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာပဲဗျ'

ကျွန်တော်က ဖိုးထူးကို အကဲခတ်သည် ။

ဖိုးထူးသည် လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေဟန် ရှိ၏ ။

'ဆရာ့စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်ဗျ။ ဓားတောင်ကို လည်း ဖတ်ဖူးတယ်။ ပြဇာတ်လည်း ကြည့်ဖူးတယ်။ အာနန္ဒာဘုရားပွဲမှာ လာကသွားတာပဲ။ အဲဒီ တုန်းက အဲဒီ ပြဇာတ် ကတယ်ဆိုရင် ညတိုင်း သွားသွား ကြည့်တာ'

ဖိုးထူးအသံမှာ အနည်းငယ် နှာခေါင်းသံ ပါနေသည် ။

'မင်းက ဘာကို သဘောကျတာလဲ'

'သံချောင်းရဲ့ အရှုံးမပေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အနစ်နာခံတဲ့ စိတ်ဓာတ်'

ညောင်ဦးဖိုးချိုက သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်နေသည် ။

'မင်းက ဘာအတွက် အနစ်နာခံမှာ လဲ။ ဘယ်သူ့အတွက် အနစ်နာ ခံမှာ လဲ'

ကျွန်တော်က မေးသည်။ ။

'အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော့်မိဘနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအတွက် ပေါ့။ ခုလည်း ကျွန်တော့်မိဘကို ကျွန်တော်ပဲ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေတာပဲ။ ကျွန်တော် သေသည် အထိ မိဘကို လုပ်ကျွေးသွားမှာ ပဲ။ ကျွန်တော့်အလုပ် က ဟန်ကျပါတယ်'

ဖိုးထူး၏ အလုပ်မှာ တိုးရစ်ဂိုက်ခေါ် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် များအား လမ်း ညွှန်သည့်အလုပ်ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ့လမ်းညွှန်အလုပ်ကို မည်သူ ကမှ ခန့်ထားခြင်းမရှိပါ။ ထိုအလုပ်ကိုလုပ်ရန် မည်သည့်ထောက်ခံချက်မှ လည်း မရှိပါ။ သူ့တွင် ဧည့်လမ်းညွှန်လုပ်ရန် မည်သည့်လိုင်စင်မှ လည်း မရှိပါ။

နိုင်ငံခြား ဧည့်သည် တွေကို သူ့ဘာသာသူလိုက်ပြရင်း အလိုလို ဧည့် လမ်းညွှန်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ နောက်လာသည့် နိုင်ငံခြားဧည့်သည် များကလည်း သူ့အဆက်နှင့်သူ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ပုဂံရောက်သည် နှင့် ဖိုးထူးကို လိုက်ရှာပြီး ဖိုးထူးကို လမ်းညွှန်အဖြစ် ခေါ်သွားတတ်ကြပါသည် ။ ဖိုးထူးကို ခေါ်သည့်အတွက် သူတို့ တွင် တရားဝင် ဧည့်လမ်းညွှန်များကို ငှားရသလို ပိုက်ဆံအကုန်အကျ မများ ပါ။ ဖိုးထူးသည် စနစ်တကျ မဟုတ် သည့်တိုင် သူတို့ သိချင်သည့် ပုဂံအကြောင်းကိုတော့ ပြောတတ်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ဖိုးထူးသည် သူတို့ အတွက် အသုံးဝင်နေပါသည် ။

သူတို့ သည် လည်း ဖိုးထူးအတွက် ဝင်ငွေရရာ ရေသောက်မြစ် ဖြစ်နေ ပါသည် ။

'မင်း နှုတ်ခမ်းကွဲတာကလေးကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ပါလား'

ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ။

'ညောင်ဦးဆေးရုံမှာ သွားပြီး ချုပ်ပြီးပြီဆရာ။ ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီကတော့ အမေက မလုပ်စေချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်တော့ဘူး။ အမေက သူ့သားလေးရဲ့ ပေါင်ကအသားကို ဖဲ့လှီးထုတ်ယူမှာ ကိုသနားလို့ တဲ့ ။ အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တဲ့ ။ ဒီအတိုင်း ချုပ်ထားလိုက်ရင် တော်ပါပြီဆိုလို့ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ ထားရတာ '

'တိုးရစ်ဂိုက်လုပ်တော့ သူတို့ နဲ့ ဘယ်လိုစကားပြောသလဲ။ မင်း ကျောင်း နေဖူးသလား'

'ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပဲ နေခဲ့ဖူးတယ် ဆရာ။ သူတို့ နဲ့ ပြောတော့ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဂျပန်လို၊ ဟိဗရူးလိုနဲ့ ပြင်သစ်လို နည်းနည်းပြောတယ်'

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဖိုးထူးက ကျွန်တော့်အမူအရာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။ ။

'တော်တော်တော့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်လည်း မဖတ်တတ်ဘူး။ ပြင်သစ်တို့ ၊ ဟိဗရူးတို့ ၊ ဂျပန် တို့ ဆိုတာတော့ ဝေးရော။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နဲ့ ပြောရင်းပြောရင်း တဖြည်း ဖြည်း ပြောတတ်လာတာပဲ ဆရာ'

'ဒါဖြင့် မင်းအကြောင်းကို ပြောပြကွာ။ မင်းဘယ်လို တိုးရစ်ဂိုက် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ'

'ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူးနော် ဆရာ။ ကျွန်တော် သိသလို ပြောသွားမယ်။ ဆရာသိချင်တာရှိရင် မေးပါ'

'အေး ... ဟုတ်တယ်။ မင်းက လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ တွေ့နေသူဖြစ်ပြီး

ဘာသာမျိုးစုံ နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်တော့ မင်းကို အင်တာနေရှင် နယ် ဖိုးထူးလို့ နာမည်ပေးမယ်။ မင်း လက်ခံမလား'

'လက်ခံပါတယ် ဆရာ။ ခု အင်တာနေရှင်နယ်ဖိုးထူးနဲ့ အင်တာဗျူး လုပ်နေတဲ့ သဘောပေါ့'

ကျွန်တော်နှင့် ညောင်ဦးဖိုးချိုသည် သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ် နေကြသည် ။

'ကျွန်တော် ဘယ်ကစပြီး ပြောရမလဲ ဆရာ'

'မင်း ပြောချင်တဲ့ နေရာကစပြီးပြော။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းငါ့ကိုပြောရင် မြန်မာလိုမပြောရဘူး။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောပါ'

'ဟာ ... ဆရာကလည်း ကျွန်တော်မှ ကောင်းကောင်း မပြောတတ် တာ'

'မင်းတိုးရစ်တွေနဲ့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား'

'တိုးရစ်တွေနဲ့ တော့ ပြောတာပေါ့ ဆရာ'

'သူတို့ နဲ့ ဘာအကြောင်းပြောသလဲ'

'စုံလို့ ပဲဆရာ။ အများအားဖြင့်တော့ ပုဂံသမိုင်းအကြောင်း၊ စေတီ ပုထိုးတွေရဲ့ သမိုင်းအကြောင်း၊ တစ်ခါတလေလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း ပါပါတယ်'

'ဘယ်ဘာသာနဲ့ ပြောတာလဲ'

'အများအားဖြင့်တော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ပြောပါတယ်။ တစ်ခါတလေ မှာ လည်း ဂျပန်တို့ ၊ ဟိဗရူးတို့ ၊ ပြင်သစ်တို့ နဲ့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဘာသာတွေကိုတော့ သိပ်မပြောနိုင်ဘူး

ဆရာ။ နည်းနည်းပါးပါး အင်္ဂလိပ်လို ညှပ်ပြောရတယ်'

'ဒီတော့ သူတို့ က နားလည်ရဲ့ လား'

'နားလည်ပါတယ် ဆရာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကိုလည်း မင်းအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောကွာ'

'ဟာ ... ဆရာကလည်း ကျွန်တော်မှ ကောင်းကောင်း မပြော
တတ်တာ။ တော်တော်ကြာ အမှားတွေပြောမိရင် ရယ်စရာကြီး
ဖြစ်နေမယ်'

ဖိုးထူးသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပုံရသည် ။

'ဘာဖြစ်လို့ ရယ်စရာဖြစ်ရမှာ လဲကွ။
မင်းနိုင်ငံခြားသားတွေကိုတောင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောလာသေးတာပဲ။
ဒီတော့ ငါ့ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောပေါ့'

'ကျွန်တော့် စကားလုံးတွေက တစ်ခါတလေမှာ မှန်းကြိတ်ရတာ
တွေ ဆရာရဲ့ ။ မှားသွားရင် သိပ်မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ နဲ့
ကျရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ မှားမှား အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ နားလည်
ပြီးရော'

'ငါ့ကိုလည်း တိုးရစ်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး မင်းပြောတတ်
သလို ပြောပေါ့ကွ။ နားလည်ရင် ပြီးရောပေါ့။ မင်း ပြောတတ်သလိုသာ
ပြောပါ'

'ဆရာ မရယ်နဲ့ နော်'

'မရယ်ပါဘူးကွ။ အတည်ပါ'

'တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ် ဆရာ'

'ပြော'

'ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ အင်္ဂလိပ်လို ပြော သွားပြီး မပြောတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ မြန်မာလို ပြောသွားမယ်ဆရာ။ ပြီး တော့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေရင်းလည်း ဆရာ မရှင်းတာရှိရင် ကြားဖြတ်မေး ပါ'

'အိုကေ ... ဒါပေမဲ့ မင်းအကြောင်းကိုပဲ ပြောနော်။ ငါ့ကို တိုးရစ်တွေကို ပြောနေသလို ပုဂံရဲ့ သမိုင်းကို ပြောနေဖို့ မလိုဘူး။ ငါသိချင် တာက မင်းသမိုင်း၊ ပုဂံသမိုင်း မဟုတ်ဘူး '

'နိုးပရော်ဗလင်'

ဖိုးထူးက အမေရိကန်တွေ သုံးလေ့ရှိသည့် 'နိုးပရော်ဗလင်'ကို မကြာ ခဏ သုံးသည် ။

'ကျွန်တော်က မြင်းကပါရွာမှာ မွေးပါတယ်။ မြင်းကပါဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံမြို့ဟောင်းနဲ့ ပုဂံမြို့သစ်ကြားမှာ ရှိတဲ့ ရွာကြီးပါ။ အဲဒီ မှာ ကျန်စစ်သားရဲ့ သားတော် ရာဇကုမာရ တည်ခဲ့တဲ့ ဂူပြောက်ကြီးနဲ့ မြစေတီဘုရားတို့ ရှိပါတယ်။ မြင်းကပါလို့ ခေါ်တာကတော့ ...'

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍

'နိုးပရော်ဗလင် ဖိုးထူး။ မင်းသမိုင်းကိုပဲ ပြောပါ။ ပုဂံသမိုင်းကို ထားပါ'

'ဆောရီး ဆရာ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ဆရာ (ဆိုင်းသမား)ပါ။ (ခြောက်လုံးပတ်တီးတဲ့ လူပါ။) ကျွန်တော်တို့ မှာ မောင်နှမ ငါးယောက်ရှိပါတယ်။ အကြီးဆုံးက အစ်မပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မဟာ တော်တော်လှပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ ပုဂံမှာ

ဆိုဗီယက်ပြန် ဦးမောင် မောင် ဆပ်ကပ်လာတုန်းမှာ
ခိုးရာလိုက်ပြေးပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက အဖေက
ဦးမောင်မောင်ဆပ်ကပ်ထဲမှာ လိုက်ပြီး ဆိုင်းတီးပါတယ်။ ဒီလို
ဆိုင်းတီးနေ တုန်းမှာ ကျွန်တော့်အစ်မဟာ ခိုးရာလိုက်ပြေးပါတယ်။
သူက အစ်မ အကြီးဆုံးပါ။ သူ့အောက်မှာ အစ်မတစ်ယောက်
ရှိပါသေးတယ်။ သူကတော့ အိမ်ထောင် မကျသေးပါဘူး။ မိဘတွေနဲ့
အတူတူ မြင်းကပါရွာမှာ ပဲ နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က နံပါတ်သရီးပါ။
ကျွန်တော့်အောက်မှာ ညီလေး တစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်တို့
ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဖေက အာနန္ဒာပွဲတို့ ရွှေစည်းခုံပွဲတို့ ရှိလို့
ဗလာဆိုင်း တွေလာရင် ဆိုင်းထဲကိုလိုက်ပြီး တီးပါတယ်။
အများအားဖြင့် ဆိုင်းတီး တယ်ဆိုတာ ခြောက်လုံးပတ်ပါ။
ခြောက်လုံးပတ်တော့ ဆရာသီလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဆိုင်းမတီးရတဲ့
အချိန်မှာ တော့ ရွာမှာ ပဲ ယွန်းထိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်လုံး
ယွန်းထိုးပါတယ်။ ယွန်းထိုးတယ်ဆိုတာ ယွန်း ခွက်လုပ်ဖို့
အောက်ခံအကြမ်းထည် ပစ္စည်းတွေကို နှီးနဲ့ ရက်တဲ့ အလုပ်ကို
ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်အဖေရော။ ကျွန်တော့်အမေရော၊
ကျွန်တော့်အစ်မ တွေရော။ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး
ယွန်းထိုးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ထိုးတဲ့ ယွန်းထည်က
ယွန်းထည်အစစ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ စဖွေးတို့ ဘာတို့ ဘာမှ
မသုတ်ရတဲ့ ရေခွက်တို့ ၊ ချိုင့်တို့ ၊ အုတ်တို့ ၊ ကြုတ်တို့ ကို နှီးနဲ့
ထိုးတာပါ။ ဒါကို ငယ်ငယ်ကတည်းက တတ်ခဲ့ပါတယ်။ ယွန်းကုန်သည်
တွေ ယွန်းထည်လုပ်တဲ့ လူတွေက ကျွန်တော်တို့လို
အလုပ်သမားတွေဆီကို ယွန်းထည်တွေ လာအပ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ က နှိုးနဲ့ ထိုးပေးရပါတယ်။ တချို့လည်း သစ်သားနဲ့ ပုံဖော်ပေးရပါတယ်။

ပြီးတော့ စစ္စေးသုတ်ပါတယ်။ စစ္စေးသုတ်ပြီးတော့ ပန်းရေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ နှိုးရက်တာရော၊ စစ္စေးသုတ်တာရော၊ ပန်းရေးတာရော အားလုံးကို လုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ပန်းမရေး တတ်သေးပါဘူး။ နှိုးရက်တာနဲ့ စစ္စေးသုတ်တာလောက်ကိုပဲ ကျွန်တော် လုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မ နှစ်ယောက်ကတော့ အားလုံး လုပ်တတ် ပါတယ်။ ခုတော့ အဖေက အသက်ကြီးပြီး လက်တွေ့ဘာတွေ တုန်လာ တော့ အစ်မတွေကပဲ ပန်းရေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ယွန်းထည်လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်တွေက ကုန်ကြမ်းထုတ်ပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ က ကုန်ချောအပ်ရပါ တယ်။ သဘောကတော့ လက်ခစား အလုပ်သမားပါ။ လုပ်ခနဲ့ လုပ်ရတဲ့ သဘောပါ။ ကျွန်တော်တို့ က လက်မှုပညာသည် ဆိုပေမယ့် ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်တော့ ယွန်းထည်အကြမ်းတွေကိုပဲ လုပ်ရတာ များပါတယ်။ ယွန်းထည် အကြမ်းဆိုတာ လက်ဖက်အုပ် ခပ်လတ်လတ်တို့ ၊ ကြုတ်တို့ ၊ အုပ်တို့ ၊ ဇီးကွက်ရပ်တို့ စတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေပါ။ အထည်ကြီးတွေကိုတော့ ကျွမ်းကျင်သူများ သာ လုပ်ကြတာပါ'

'မင်းမိဘတွေက တစ်သက်လုံး ယွန်းထည်လုပ်ငန်းကို လုပ်လာခဲ့ကြတာလား။ အရင်တုန်းက ယာတို့ ဘာတို့ လုပ်ခဲ့ဖူးသလား။ ဒါမှ မဟုတ် တခြားအလုပ်ကိုင်တွေကိုကော လုပ်ခဲ့သေးသလား'

'ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် ကျွန်တော့်မိဘတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ယာတို့ ဘာတို့ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မြေပိုင်ယာပိုင်လည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံးမှာ ယွန်းထည်လုပ်ငန်းကိုပဲ

လုပ်တာကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ
အဖေဆိုင်းလိုက်တီးတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း တစ်နှစ်မှာ
သုံးလေးခါလောက်ပဲ ရှိမှာ ပါ'

'ဒါဖြင့် မင်းက မြင်းကပါက ယွန်းထည်လုပ်ငန်း အလုပ်သမား
တစ်ယောက်ရဲ့ သားကလေး၊ မင်းလက်ထက်ကျတော့
ယွန်းထည်လုပ်ငန်း ကို မလုပ်တော့ဘဲ တိုးရစ်ဂိုက်ဝင်လုပ်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'တိုးရစ်ဂိုက်ဆိုတာ ဌာနဆိုင်ရာ ထောက်ခံချက်တွေ၊ လိုင်စင်တွေနဲ့
လုပ်ရတာ ။ မင်းမှာ ဘာရှိသလဲ'

'ကျွန်တော့်မှာ ဘာရှိမှာ လဲ ဆရာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က တကယ့်
တိုးရစ်ဂိုက်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဧည့်သည် တွေကို လမ်းပြတဲ့
သဘောပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဧည့်သည် တွေက ခင်ကြတယ်။
သနားကြတယ်။ ဒီက လူကြီး တွေကလည်း ခင်ကြတယ်။
သနားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အလုပ် ဖြစ်နေတာပေါ့။
ဧည့်သည် တွေကလည်း သီရိပစ္စယာဟိုတယ်ရောက်လာရင် ဖိုးထူးကို
မေးတာပဲ။ သူတို့ က သူတို့ မိတ်ဆွေတွေက ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့
ဆရာ'

'အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးရစ်ဂိုက်လို့ ပဲ ခေါ်ကြပါစို့ကွာ။
ဒီတော့ မင်းတိုးရစ်ဂိုက်ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။
ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ'

'ကြာပြီဆရာ။ ပြောရရင် မြန်မာပြည်မှာ တိုးရစ်ဂိုက်လုပ်တာ
ကျွန်တော် စလုပ်တာလို့ တောင် ပြောလို့ ရနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်အသက်

နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဧည့်ကြိုလုပ်လာတာ ပါ။ တိုးရစ်ဂိုက်ရဲ့ ရှေ့ပြေးပေါ့ဆရာ'

'အသက် ဘယ်နှစ်နှစ်လောက်မှာ လဲ'

'ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက ဆရာ'

'တကယ်လား ဖိုးထူးရ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ မေးကြည့်ပါ။ ပုဂံကလူတွေ မြင်းကပါက လူတွေကို မေးကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ပါပြီလေ ယုံပါပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ'

'ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မြင်းကပါမှာ နေတယ်ဆရာ။ ခုလည်း မြင်း ကပါမှာ ပဲ နေပါတယ်။ ငယ်ငယ် ငါးနှစ်သားလောက်က မနက်လင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်က ထိပ်ပေတစ်ရာကို ထွက်ကစားတာပဲ ဆရာ။ ရွာထိပ်မှာ ဆို တော့ အကြော်ဆိုင်တို့ ဘာတို့ လည်း ရှိတယ်။ မုန့်တို့ ဘာတို့ ဝယ်စားချင်ရင် လည်း ရွာထိပ်ကို သွားရတယ်။ ရွာထိပ်ဆိုတာ ညောင်ဦးနဲ့ ချောက်သွား တဲ့ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေအဖို့ ကစားစရာဆိုလို့ ဒီနေရာပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ ပေတစ်ရာလမ်းမဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ အကြော်ဆိုင်တို့ ဘာတို့ လည်း ရှိတယ်။ မော်တော် ကား အသွားအလာတွေလည်း ရှိတယ်။ ပုဂံကနေပြီး သီရိပစ္စယာရွာတို့ ဘာတို့ ကို သွားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရွာကပဲ ဖြတ်သွားရတာ ကိုး ဆရာ။ ဒီတော့ ဒီနေရာက လူစုံတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ရွာထိပ်မှာ မြစေတီ ဘုရားရှိတယ်။ ည လသာသာဆိုရင် လည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘုရားပရဝုဏ်ထဲမှာ

ကစားနေကျ။ ဂူပြောက် ကြီးဘုရားဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ထိပ်ဆုံးထိ တက်ကစားကြတာပဲ။ မြစေတီဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အထက်ဖောင်းရစ်တွေနားအထိ ကျွန်တော် တို့ တက်ကစားနေကြပဲ။ အဲဒီ မှာ ရေးထားတဲ့ နံရံဆေးရေးသရုပ်တွေ၊ စာတွေဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက လျှောက်ကြည့် လျှောက် ဖတ် နေခဲ့ကြတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာနဲ့ ပေတစ်ရာလမ်းခြားနေတဲ့ တစ်ဘက်မှာ မနုဟာဘုရားရှိတယ် ဆရာ။ ဆရာလည်း ရောက်ခဲ့ရောပေါ့။ မနုဟာဘုရားဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆော့ခဲ့တဲ့ နေရာ။ ဘုရားပေါ်တက်ပြီး ခိုဥနှိုက်ခဲ့တဲ့ နေရာ။ ခိုဖမ်းခဲ့တဲ့ နေရာ။ အထဲက ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရဲ့ လက်တော်၊ ကိုယ်တော်၊ နူးတော်တို့ ဆိုတဲ့ နေရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာရယ်လို့ မရှိဘူး။ ခေါင်မိုးအထိ ရောက်တာ။ ဒီတော့ မနုဟာ ဘုရားအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကြီး သိတာ ပေါ့ ဆရာ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် ရွာထိပ်က ပေတစ်ရာမှာ ကစားနေတယ် ဆရာ။ အဲဒီ နေ့က မှတ်မှတ်ရရ အမေကရိုက်လို့ ကျွန်တော် အမေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ရွာထိပ်ကို လာခဲ့တာ။ အမေကို စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ရှိတယ်။ အဲဒါလေးနဲ့ ကျွန်တော် အကြော်ဝယ်စားပြီး မနုဟာဘုရားတံတိုင်းနားမှာ ကျွန်တော် ဂျင်ပေါက် နေတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ လာတတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူတို့ လည်း မလာသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက မနက် တိုင်ရင် ဒီလိုပဲ ရွာပြင်ဘက် ပေတစ်ရာပေါ်ထွက်ပြီး ကစားနေကျကိုး ဆရာ။

ဒီတုန်းမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစ်သိုက် မြင်းလည်းကလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ သူတို့က ဘိုကြီးတွေပေါ့ ဆရာရယ်။ ဘိုမတွေလည်း

ပါတယ်။ အားလုံး ဘောင်းဘီတွေကိုဝတ်ပြီး အိတ်တွေလွယ်လို့ ။ ကင်မရာတွေနဲ့ ။ ပထမ ဂျင်ပေါက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံပိုင်းရိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် က အရိုက်မခံဘူး။ ထွက်ပြေးမယ် လုပ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ က ပိုင်းတား ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချောကလက်တွေ ပေးတယ်။ ပိုက်ဆံတွေပေးတယ်။ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ငိုနေတဲ့ ပုံ၊ ကျွန်တော် ဂျင်ပေါက်နေတဲ့ ပုံ၊ ကျွန်တော် ချောကလက်စားနေတဲ့ ပုံ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို မနုဟာဘုရားထဲခေါ်သွားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြန်တယ်။ မုန့်တွေလည်း ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဂူပြောက်ကြီးဘုရား ဘယ်မှာ လည်း မေးတယ်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် နားမလည်ဘူး။ သူတို့ က လက်ထဲက စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ပြီး ဂူပြောက်ကြီးဘုရားပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျွန်တော် က ခေါင်းညိတ်ပြီး သူတို့ ကို ခေါ်သွားတယ်။ မြစေတီကိုလည်း ခေါ်သွား တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာနားမှာ ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေကို ခေါ်သွားတယ်။ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေး သွားတယ်။ လေးငါးဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။

အဲဒီ နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် တိုးရစ်ဂိုက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မနက်လင်းတာနဲ့ ရွာပြင်ထွက်တာပဲ။ ရွာပြင် ပေတစ်ရာထွက်ကစားရင် တိုးရစ်တွေ ရောက်လာတာပဲ။ အထူး သဖြင့်တော့ ဆောင်းတွင်းမှာ အရောက်များ တယ်။ သီတင်းကျွတ်အပြီး လောက်ကနေပြီး တပို့တွဲလောက်အထိ လာနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း တိုးရစ်တွေမြင်ရင် အနားကပ်သွားတာပဲ။ မကြောက်တော့ဘူးလေ။ မနုဟာ၊ မနုဟာဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လိုက်ပြရင်း ကျွန်တော် နည်းနည်း ရဲလာတယ်။ သူတို့ ကလည်း

ကျွန်တော် လိုက်ပြတဲ့ အတွက် ပိုက်ဆံပေး သွားတဲ့ အခါ ရှိတယ်။
တစ်ခါတလေ ချောကလက်တို့ ၊ သကြားလုံးတို့ ပေးသွားတယ်။
တစ်ခါတလေလည်း ဘောပင်ကလေးတွေ ဘာလေးတွေ
ပေးသွားတယ်။ တစ်ခါတလေတွေလည်း အကျွန်ုပ်ကလေးတွေ၊
ယာမာဟာ ဦးထုပ်ကလေးတွေ ပေးသွားတယ် ဘောပင်တို့ ဘာတို့
ဆိုရင် ကျွန်တော် ရောင်းစားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြင်းကပါရွာရှေ့ ပေတစ်ရာက မနူဟာဘုရားတစ်ဝိုက်မှာ
ကျွန်တော် ထွက်ထွက်ကစားရင်း တိုးရစ်ဝိုက် လုပ်လာတာ
ငါးနှစ်လောက် ကြာတယ်။ အဲဒီ နားတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ နေတယ်။
နိုင်ငံခြားသားတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သနားလို့ ထင်ပါရဲ့ ပိုက်ဆံတို့
ဘာတို့ ပေးသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ သွားချင်တဲ့ ဆီကို
လိုက်ပို့ပေးတယ်။

နောင် ငါးနှစ်လောက်ရှိလို့ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားလောက်ရောက်
လာတော့ နည်းနည်း လူရည်လည် လာပြီ။ ရက်စ်တို့ ၊ နိုးတို့ လည်း
ပြော တတ် လာပြီ။ ကမ်းတို့ ၊ ဂိုးတို့ လည်း နည်းနည်း နားလည် လာပြီ။
အိတို့ ၊ ဒရင့်တို့ ၊ ဝေါတားတို့ ၊ ရိုက်စ်တို့ ၊ ဘရက်တို့ လည်း ကျွန်တော်
နည်းနည်း သိ လာပြီ။ နည်းနည်းကြီးလာတော့ ကျွန်တော် ရွာနားက
ဘုရားတွေတင် မကတော့ဘူး။ အပယ်ရတနာတို့ ၊
စိမ်းညက်ညီအစ်မဘုရားတို့ ၊ နဂါးရံ ဘုရားတို့ ၊ ပေါ်တော်မူတို့ ၊
စိုးမင်းကြီးအုတ်ကျောင်းတို့ ကိုလည်း ကျွန်တော် လိုက်ပြတယ်။ သူတို့
က သီရိပစ္စယာရွာကို သွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်
လိုက်ပြတယ်။ သီရိပစ္စယာနားမှာ လောကနန္ဒာတို့ ၊ အရှေ့ဖက် လိပ်တို့ ၊
အနောက်ဖက်လိပ်တို့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်နယ်ဟာ ကျယ် လာပြီ ပေါ့
ဆရာ။

တစ်ခါတော့ တိုးရစ်တစ်သိုက် ယောက်ျားတွေချည်းပဲ။ သူတို့ က
မြင်းကပါကနေပြီး မင်းနန်သူကို သွားချင်တယ်။ ပုဂံကိုပြန်ပြီး ကွေ့ပတ်
သွားရမယ်ဆိုရင် အဝေးကြီး။ သူတို့ မှာ မြင်းလည်းကလည်း လိုက်မပို့
နိုင်ဘူးတဲ့ ။ လမ်းမကောင်းဘူးတဲ့ ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို မင်းနန်သူ
ဂိုးလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂိုးပေါ့။ ရက်စ်ပေါ့။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော် သူတို့ ကို မြင်းကပါ ချောင်းရိုးအတိုင်း အရှေ့ဘက်ကို
ခေါ်လာတာပေါ့။ ဒီကောင်တွေ သဲပြင်ထဲမှာ ရုန်းတယ်ဆရာရဲ့ ။
ဟောဟဲ ဟောဟဲနဲ့ နေတာ ပဲ။ ချောင်းရိုးဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်
ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ဓမ္မရုံကြီး တောင်ဘက်နားကနေပြီး
အရှေ့တည့်တည့်ကို စွတ်ခေါ်သွားတယ်။ လမ်း မှာ
ထနောင်းဆူးတွေကလည်း စူး။ ဖိနပ်မပါတဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး။ ဖိနပ်စီးထားတဲ့ သူတို့ တစ်တွေမှာ ထနောင်းဆူးစူးတဲ့ လူနဲ့ ။
ရှား စူး စူးတဲ့ လူနဲ့ ။

ဒါပေမယ့် မင်းနန်သူကို ချက်ချင်းရောက်သွားတော့ သူတို့ သဘော
ကျနေကြတာပေါ့။ မင်းနန်သူရောက်တော့ သမ္ဘူလဘုရားတို့ ၊
ဘုရားသုံးဆူ တို့ ၊ နန္ဒပညာတို့ ကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့တယ်။ ပြီးတော့
အနောက်တောင် ဘက် ယာခရီးတွေကိုဖြတ်ပြီး စူဠာမဏိကိုပို့၊
ပြီးတော့မှ လမ်းမကြီးပေါ် ထွက်ပြီး သူတို့ ကို သီရိပစ္စယာ
ဟိုတယ်ထိအောင် ပြန်ပို့ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့
သိပ်သဘောကျသွားတာပေါ့ ဆရာ။ စူဠာမဏိကို သူတို့ ရောက်ဖူး
ပြီးသား။ ဒီဖြတ်လမ်းကို ပြလိုက်တော့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်
သွားကြပြီး နှိုက်စ်ဘျိုင်း သင့်ခယူတွေ ဘာတွေပြောပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပေး
သွားကြတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖလင်လိပ်နဲ့
စီးကရက် ဘူးတွေ ပေးသွားတယ်။

ကျွန်တော် ဆယ့်လေးငါးနှစ်သားလောက်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ပုဂံ ကို ရောက်လာတယ် ဆရာ။ ပုဂံကို ရောက်လာပုံကလည်း ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော် တို့ ယွန်းထည်တွေက အစ်ကိုမောင်တို့ လုပ်ငန်းက တစ်ဆင့်လုပ်ရတာ ။ အစ်ကိုမောင်ဆိုတာ ပုဂံက ယွန်းကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးတင်အေးရဲ့ သား ဆရာ။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကိုမောင်က သိပြီး သားလေ။ ကျွန်တော်တို့ ယွန်းထည်တွေကို သူတို့ ဆီမှာ သွားအပ်ရတာ ဆိုတော့ အလျင်ကတည်းက သိပြီးသား။ သူက တည်းခိုခန်းမှာ ကျွန်တော့် ကို တောက်တိုမယ်ရလုပ်ဖို့ ခေါ်ထားတာပေါ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်ကလည်း တတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးပါတယ်။ ဧည့်သည် တွေလာရင် အခန်း လိုက်ဖွင့် ပေးတာ၊ ဧည့်သည် တွေပြန်ရင် အခန်းတွေကို လိုက်ပိတ်တာ၊ အခန်းတွေ ကို နေရာချပေးတာတို့ ဘာတို့ ပေါ့ ဆရာ။ အစ်ကိုမောင်က ကျွန်တော့်ကို လခလည်း ပေးတယ်။ ထမင်းလည်း ကျွေးပါတယ်။

အစ်ကိုမောင်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်းလည်း နိုင်ငံခြားသားတိုးရစ် တွေ မကြာခဏ လာတည်းကြတယ်။ သူတို့ ကို လိုက်ပို့စရာရှိရင်လည်း ကျွန်တော် လိုက်ပို့တယ်။ အစ်ကိုမောင်ကလည်း ထည့်ပေးတယ်။ သူ ဧည့်ရိပ်သာ လာတဲ့ လူတွေ အခက်အခဲမရှိအောင် ကူညီတဲ့ သဘောပေါ့။ မြန်မာဧည့်သည် တွေ အကူအညီတောင်းရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ထည့်ပေး တယ်။ အများအားဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ လိုက်ရတာ များ ပါတယ်။ သူတို့ နဲ့ အတူ ညောင်ဦးအနီးက ဘုရားတွေ၊ ပုဂံ၊ မြင်းကပါ၊ သီရိပစ္စယာ၊ မင်းနန်သူ၊ ဖွားစောတစ်ဝိုက်က ဘုရားတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရပါတယ်။ သူတို့ နဲ့ သွားရင်းလာရင်း အင်္ဂလိပ်စကား၊ ပြင်သစ်စကား၊ ဂျပန်စကား၊ ဟိဗရူးစကား နည်းနည်း တက်လာပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ဆရာ သူတို့ ကို လိုက်ပြရာမှာ ကျွန်တော် အခကြေးငွေရမှ ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုမောင်တို့ ဧည့်ရိပ်သာမှာ တုန်းက အစ်ကို မောင်က အဓိကပေးပါတယ်။ သူတို့ နဲ့ လိုက်သွားလို့ သူတို့ က ပေးရင် လည်း ကိုယ်သုံးရတာ ပေါ့ ဆရာ။ သူတို့ ကလည်း မနေပါဘူး။ ပိုက်ဆံ ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် ပေးတာပါပဲ။ အများ ဆုံးကတော့ ဖလင်လိပ်တို့ ၊ ဆလိုက်ဖလင်လိပ်တို့ ၊ စီးကရက်တို့ ၊ ဘောပင်တို့ ၊ စပို့ရှပ်တို့ ဘာတို့ ပေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ရေမွှေးပုလင်းတို့ ၊ မိတ်ကပ်တို့ ၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့ ပေးသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါတွေ ကို ကျွန်တော် ရောင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒါတွေက အသုံးမလိုဘူးမဟုတ်လား ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်အတွက် ပိုက်ဆံ လိုတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို ရောင်းပြီး ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို မိဘ တွေကို ပေးပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ နိုင်ငံခြားက ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ခရီးသည် တွေ လာကြ တယ် ဆရာ။ သူတို့ ပစ္စည်းတွေက မနည်းဘူး။ သုံးချောင်းထောက်တွေ ရော၊ ကင်မရာကြီးတွေရော၊ မှန်ဘီလူးကြီးတွေရော၊ ဓာတ်ခဲတွေရော။ တစ်ခါတလေမှာ သူတို့ က မနက်အစောကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ညနေမိုးချုပ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သဗ္ဗညုလို၊ ဓမ္မရုံကြီးလို၊ ကန်တော့ပလ္လင်လို၊ စူဠာမဏိလို အမြင့်ဆုံးစေတီ ကြီးတွေရဲ့ ဟု ထိပ်ဖျားကို တက်ရိုက်ချင်တယ်။ နေထွက်ချိန်တို့ နေဝင်ချိန် တို့ ကို ရိုက်တာပါ။ ဒီလို အခါမျိုးမှာ သူတို့ တစ်ယောက်တည်း မတက်ရဲ ဘူး။ လူကလည်း ပြတ်တယ်။ မှောင်လည်း မှောင်တယ်။ ပြီးတော့ တချို့ ဆိုရင် သူတို့ ကောင်းကောင်း ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်နေရာမှာ လှေကားရှိတယ်ဆိုတာ သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခါတလေမှာ ဥမင်တွေ၊ လှိုဏ်တွေထဲမှာ

မျက်စိလည်နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်တာပဲ။ တစ်ရေးနိုး လာခေါ်ရင် တစ်ရေး နိုးလိုက်သွားတာပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျကြတယ်။ ပု ဂံ မှာ ဖိုးထူးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရှိတယ်။ နှုတ်ခမ်းကွဲလေးနဲ့ ။ ဗရတ်ကင်းလစ် ဘွိုင်းပေါ့ ဆရာ။ အဲဒီ လို သူတို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာကြတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပုဂံကိုလာတဲ့ တိုးရစ်တွေကြားထဲမှာ လူသိများ လာ တာပါပဲ ဆရာ။

ဒီလိုနဲ့ အစ်ကိုမောင်တို့ ပုဂံဟောက်စ်မှာ လုပ်ရင်း ကျွန်တော် တိုးရစ် တွေနဲ့ တော်တော် အဆက်ရလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ငွေ တော်တော် ကလေး ကောင်းလာတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ပုဂံမြို့ကိုရွှေတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံဟောက်စ်ရဲ့ ဧည့်ရိပ်သာလုပ်ငန်းလည်း ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် လည်း အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားပြီး မြင်းကပါကို ပြန်သွားတယ် ဆရာ။ မြင်းကပါက အဖေတို့ အမေတို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလုပ်ငန်းကိုပဲ ဆက်လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်းကပါ ရွာရှေ့ ပေတစ်ရာလမ်းက မနူဟာဘုရားမုခ်ဝမှာ တိုးရစ်ကို မျှော်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ မနက်လင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် သီရိပစ္စယာဟိုတယ်ကို ရောက်လာတာပါပဲ။ သီရိပစ္စယာဟိုတယ် ဂိတ်ဝမှာ ထိုင်နေလိုက်ရင် တိုးရစ် တွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ဆိုရင် လိုချင်လွန်းလို့ ဟိုကခေါ် ဒီကခေါ်နဲ့ ပါ။ ကျွန်တော်က လုပ်သက်လည်း ရင့်၊ သူတို့ အဆက်အသွယ်တွေကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း သိပြီးသား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားလည်း ပြောတတ်နေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ အဆင်ပြေ သွားကြတာ များ ပါတယ်။

ခုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်နေ့ကို လေးငါးရာရတဲ့ နေ့လည်း ရှိပါတယ်။ မရဘူးဆိုရင် ငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာကြားကတော့ အေးအေးကလေးနဲ့ ရပါတယ်။ သူတို့ နဲ့ တစ်နေ့ကုန်လိုက်။ စောစောပြီးရင်လည်း နောက်လာ တဲ့ အဖွဲ့နဲ့ လိုက်။ ညနေကျတော့လည်း သီရိပစ္စယာဟိုတယ်မှာ ခဏထိုင်၊ တချို့က ညမှာ ဘုရားတွေ မီးပူဇော်တဲ့ ရှုခင်းတွေကို ရိုက်ချင်ကြတဲ့ သူတွေ ရှိတော့ သူတို့ ကို လိုက်ပို့ရတာ လည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ညနေ မိုးချုပ်တဲ့ အထိ နေတာပါ။

ည ၈ နာရီလောက်မှ ကျွန်တော် မြင်းကပါကို ပြန်ပါတယ်။ မနက် ၇ နာရီလောက် စောစောအိပ်ရာကထ၊ သီရိပစ္စယာဟိုတယ်ကိုလာ၊ သူတို့ အဖွဲ့တွေနဲ့ အတူလိုက်၊ ညမှောင်မှ မြင်းကပါကိုပြန်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် နေ့စဉ်အလုပ်ပါပဲဆရာ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ဆိုပါတော့။ သူတို့ နဲ့ လိုက်ရတာ ပျော်တော့ ပျော်တယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ငြီးငွေ့တဲ့ အခါတော့လည်း ရှိတာ ပေါ့လေ။ ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာထက် စိတ်ညစ်စရာဆိုပါတော့ ဆရာ။

'မင်းက ဘာများ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ လဲ'

'ဪ ... ဖိုးထူးမှာ လည်း အသည်းနဲ့ ပါပဲ ဆရာရယ်။ အသည်းနှလုံး ကိစ္စပေါ့။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးရှိတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာ ကပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး။ အိမ်ကိုလာပြောတဲ့ ။ မိဘပေးစားတာကိုပဲ ယူမယ်တဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ တယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆရာ။ နဖူးစာဆိုတာ ပြောဖို့ ခက်သားပဲ ...။

ကျွန်တော့်အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့

ပြောချင်ပါတယ်။ ပုဂံမှာ တိုးရစ်ဂိုက်ရယ်လို့ စလုပ်တာ ကျွန်တော် ပထမ ဆုံးပါပဲ။ ခုတော့ ကလေးတွေရော၊ ကောင်မလေးတွေရော လိုက်လုပ်နေ ကြပါပြီ။ အမှန်ကတော့ ပုဂံတင်မကဘူးဆရာ။ မြန်မာပြည်က တိုးရစ်ဂိုက် သမိုင်းအကြောင်းပြောရရင် ဖိုးထူးက စတယ်လို့ တောင် ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ အဲ ... ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားလောက် မနူဟာဘုရား ရှေ့မှာ တိုးရစ်တွေကို လိုက်ပြနေတုန်းက ဟိုတယ်အင်တိုးရစ်က တိုးရစ် ဂိုက်တွေတောင် မရှိသေးပါဘူး ဆရာ'

'အာရိဂါးတော၊ ဂိုဇာအီမတ်ဆူ၊ ပြောပြလို့ ကျေးဇူးတင်ပါ ဖိုးထူး။ ကဲ ... ညဉ့်နက်ပြီ။ မင်းလည်း မြင်းကပါကို ပြန်ရဦးမှာ ။ ဆာယိုနရား'

'ဟုတ်ကဲ့။ ရှာလုန်ပါဆရာ။ ရှာလုန်'

ဖိုးထူးက ကျွန်တော့်ကို ဟိဗရူးဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည် ။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်၊ ၁၉၉၁)

ချစ်တော့ချစ်လေ ဆိတ်ဆိတ်နေပေါ့

(သူ့ကို ကျွန်တော် လူချင်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ စာအဆက်အသွယ် တော့ ရှိပါသည်။ သူ့ထံမှ စာတွေ မကြာခဏ လာတတ်ပါသည်။ နေ့ကြီး ရက်ကြီးများ တွင် ပို့စကတ်ကလေးတွေ၊ ဆုတောင်းသဝဏ်လွှာကတ်ကလေး တွေ ပို့တတ်ပါသည်။

သူသည် စာရေးကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သန်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေးလျှင် စာရှည်ရှည်ရေးလေ့ရှိပြီး စာထဲတွင် သူ့ဘဝ၊ သူ့အတွေး၊ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတို့ ကို ရေးလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆီ စာတွေ တစ်နှစ်လောက်ရေးပြီး စာလာကျဲသွားပါသည်။ ထိုနောက် စာတွေ တစ်စောင်မှ မလာတော့ဘဲ ရပ်သွားပါသည်။ တလောကမှ သူ့ထံမှ စာ တစ်စောင် ရောက်လာပြန်ပါသည်။

သူ့အမည်မှာ မြနှင်းနုဟု ခေါ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမည်သည် သူ့နာမည်ရင်းမဟုတ်ဟု သူ့စာထဲတွင် ရေးထားပါသည်။ ထိုနာမည်ကို သိသူမှာ သူ့ကို ထိုနာမည်ပေးခဲ့သည့် သူ့အိမ်နားက အသက်(၆၀)ခန့်ရှိ တကြီးမှုန်နှင့် သူ့ချစ်သူတို့ သာဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

နောက်ဆုံးစာရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့စာများကို တွဲထားသည့် ဖိုင်တွဲကိုလှန်၍ စာများကို ပြန်ဖော်ပါသည်။ သူ့စာများ သည် ပထမတွင် ပဟေဠိဆန်နေသလိုလို ရှိသော်လည်း ဆက်စပ်ဖတ်လိုက်သော အခါတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရသလို သူ့ရင်ခုန်သံကို ကြားနေရပါ သည်။

သူ့စာထဲတွင် နေရပ်လိပ်စာ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ။)

ပထမဆုံးစာ

ဆရာ့ဆီကို စာရေးတာဟာ ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တစ်ယောက်က ဗရင်ဂျီ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့မှာ ဝန်ခံချက်ပေးနည်းမျိုးနဲ့ တူမလား။ အမှုသည် တစ် ယောက်က ရှေ့နေဆီမှာ အမှုသွားအမှုလာကို ဖွင့်ပြောပြတဲ့ အစစ်ခံချက် နဲ့ တူမလား။ ဒါမှ မဟုတ် လူနာတစ်ယောက်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီမှာ သူ့ရဲ့ ရောဂါဖြစ်ပုံကို တင်ပြတဲ့ ရောဂါစစ်တမ်းနဲ့ တူမလား။ ဘာနဲ့ တူမလဲ တော့ မသိဘူးဆရာ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမှုသည် တစ်ယောက်အတွက် ရှေ့နေဆိုတာ ဆရာဝန်နဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူပါတယ်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာကိုကုတဲ့ အခါမှာ ရောဂါစစ်ပုံ၊ ရောဂါပျောက်အောင် ကုသချက် အစုံအလင်ကို စဉ်းစားပြီးမှ ကုသလေ့ရှိပါတယ်။ ရောဂါစစ်မြစ်ကိုမသိဘဲ အရမ်းကာရောကုလို့ မရသလို ရှေ့နေဆိုတာလည်း အမှုသည် ရဲ့ အဖြစ် အပျက်ကို အကုန်အစင်သိထားမှ လွယ်ကူစွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ် လို့ ကျွန်မ ခံယူထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီကို ကျွန်မ အမှုတစ်ခု လာအပ်တယ်လို့ ပဲ သဘောထားစေချင်ပါတယ်။

အမှုသည် ရဲ့ အကြောင်းကို သိရအောင် အလျင်က ကျွန်မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အလုပ်တွေကို ပြောပြမယ်ဆရာ။ ကျွန်မ စက္ကူအိတ်ကပ်ဖူးတယ်။ (စက္ကူ အိတ်ကပ်တယ်ဆိုတာ ဆရာနားမှ လည်ပဲ့မလား မသိဘူး။ စက္ကူလွတ်တို့ ၊ သတင်းစာစက္ကူတို့ ကို အလိုရှိတဲ့ အရွယ်ကိုဖြတ်ပြီး ကော်ကျို။ စက္ကူအိတ် ကလေးတွေကိုလုပ်ပြီး ဈေးဆိုင်ကို သွင်းရတဲ့ အလုပ်ပါ ဆရာ။

သတင်းစာ စက္ကူဖိုးရယ်၊ ကော်ဖိုးရယ်ရှိပြီး တစ်နေ့ကုန် ခါးအညောင်းခံ
ထိုင်နိုင်ရင် တစ်နေ့ကို ငါးကျပ် တစ်ဆယ်တော့ ရပါတယ် ဆရာ)
ပြီးတော့ ဆီးထုပ် ထုပ်ဖူးတယ်။ ယပ်တောင် လုပ်ဖူးတယ်။
ဟင်းရွက်ရောင်းဖူးတယ်။ ဆိုင်အကူ လုပ်ဖူးတယ်။
လက်ချုပ်လိုက်ဖူးတယ်။ သူငယ်တန်းတို့ ၊ တစ်တန်းတို့ ၊ နှစ်တန်း တို့
စတဲ့ အတန်းကလေးတွေမှာ ကလေးကျူရှင်ပြဖူးတယ်။ လမ်းဘေးမှာ
အလှကုန် ရောင်းဖူးတယ်။

ဒီအလုပ်တွေကို ကျွန်မ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက
လုပ်ခဲ့ဖူးတာပါ ဆရာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မာနကြီးချင်တယ်။ မြန်းနု ရှစ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက
ကိုယ့်ဝမ်းကိုကိုယ် ကျောင်းခဲ့ပြီး ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစားခဲ့တဲ့
မိန်းမလို့ ။

ဒီလို လမ်းဘေးမှာ အလှကုန် ရောင်းနေတုန်းမှာ ကျွန်မတို့ မြို့
ဈေးသစ် ဆောက်မယ့် စီမံကိန်းစတယ်။ အဲဒီ မှာ
လျှောက်လွှာတွေခေါ်တော့ ကျွန်မ လျှောက်လိုက်တယ်။ လျှောက်တဲ့
လူတိုင်း ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မဲနှိုက်ယူရ တာပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ
ကံကောင်းချင်တော့ မဲကျတယ် ဆရာ။ ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်း ရမယ်။
အလှကုန်တန်းမှာ ပေါ့။ သူ့စည်းကမ်းအရ မဲကျပြီးလို့
တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ငွေငါးထောင် တင်ရမယ်။ ပထမအရစ်ပေါ့လေ။
ကျွန်မ မှာ ငွေငါးထောင် ဘယ်မှာ ရှိမှာ လဲ ဆရာ။ ရှိသမျှ
ပစ္စည်းကလေးတွေ ရောင်းချ ဖို့ စာရင်းတွက်ကြည့်လိုက်တော့
ငွေကလေးတစ်ထောင်ကျော်ကျော်လောက် ပဲ ရမှာ ပေါ့။

ဒီ တု န်း မှာ ကျွန်မကို အခုအလုပ်ပေးတဲ့ အိမ်ရှင်က

ကျွန်မဆိုင်ခန်းကို ငှားပေါ့။ ငှားခအဖြစ် ကြိုတင်ပေးမယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ သူတို့ ပေးတဲ့ ငွေငါးထောင် နဲ့ ငွေသွင်းလိုက်တယ်။ နောက်နှစ်ကြိမ်မှာ တစ်ကြိမ်ကို နှစ်ထောင့်ငါးရာစီ ထပ်သွင်းရပြန်တယ်။ စုစုပေါင်း တစ်သောင်းသွင်းရတာ ပေါ့လေ။ ဈေးသစ် ကြီးထဲမှာ ဆိုင်ခန်းကလေးတစ်ခန်း ရတာ ပေါ့။

ကျွန်မရတဲ့ အခန်းက နေရာကောင်းတယ် ဆရာ။ တော်တော်လေး အချက်အချာကျတဲ့ နေရာ။ ဒီတော့ ဆိုင်ခန်းကို လိုချင်သူတွေ ပေါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဆိုင်ခန်းကိုရောင်းခြင်း၊ ပေါင်ခြင်း၊ ငှားခြင်း မလုပ်ရဘူး။ မဲပေါက်တဲ့ လူကိုယ်တိုင် ရောင်းရမယ်လို့ စည်းကမ်း ဆိုထား တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကို ငွေထုတ်ပေးတဲ့ လူတွေက ကျွန်မကို သူတို့ ဆိုင်မှာ ပဲ ခန့်ထားတယ်။ ကျွန်မကို ဆိုင်မှာ အရောင်းခိုင်းတာပေါ့လေ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ ၁၉.... နှစ်၊ လ၊ ရက်နေ့မှာ ပဲ ဈေး စထွက်တယ်။ ထားပါတော့ ဆရာ။ ဒါတွေက သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး။

ခုဆိုရင် ဆိုင်ခန်းက သိန်းချီတန်နေပြီ ဆရာ။ သူတို့ ကလည်း ပစ္စည်း တွေ ထည့်ပေးပြီး သူတို့ ရော ကျွန်မရော ရောင်းကြတယ်။ စာရင်းအင်း တွေကိုလည်း ကျွန်မပဲ ကိုင်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ မြို့ တက်ဝယ်ရင်လည်း ကျွန်မပဲ ဝယ်ရပါတယ်။ ကျွန်မကို ယုံကြည်တယ် ဆိုပါတော့ ဆရာ။ ယုံကြည်ပေးမှာ ပေါ့ ဆရာ။ ဒီဆိုင်ခန်းက ကျွန်မ နာမည်နဲ့ ကိုး။ ကျွန်မက ညစ်ရင် သူတို့ ခံရမှာ ပေါ့။ ဆရာ နားလည်ပါတယ် နော်။ ဆရာက စာရေးဆရာသန့်သန့်လုပ်နေတော့ ဈေးသည် လောကကို နားမှ လည်ပဲ့မလား မသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ရေးရတာ ပေါ့။

ကျွန်မလုပ်ကိုင်ပေးလို့ သူတို့ အများကြီးတိုးတက်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ပြေလည်ပါတယ်။ စာပေးစာယူ စာမေးပွဲဖြေတိုင်း ငွေလိုရင် ကြိုတင် ထုတ်ပေးတယ်။ နောက် လစဉ်ပေါ့လေ။ အလကားတော့ တစ်ခါမှ မုန့်ဖိုး မပေးသေးဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်မဝတ်ဖို့ လက်ပတ်နာရီတော့ ဝယ်ပေးဖူးတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်မ တတိယနှစ်အထိ နာရီမရှိဘဲဖြစ်နေ တော့ နာရီဝယ်ဖို့ သူတို့ က ပြောတယ်။ ကျွန်မက မဝယ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်း ရင်း နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ကပဲ ဝယ်ပေးလို့ ယူလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မက တစ်မျိုးပဲ ဆရာ။ မာနကြီးတယ်လို့ ခေါ်ရမလား မသိဘူး။ သူများကပေးတဲ့ အကူအညီတိုင်းကို လက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့ လေ။ မာနကြီးတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်မှာ မာနကြီးစရာမရှိဘဲနဲ့ အခြောက် တိုက်ကြီးတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဆန်မရှိဘဲ အစားကြီးတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား ဆရာ။

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေတော့ လူလူသူသူ နာရီပတ်ရတယ်။ စာမေး ပွဲသွားဖြေတော့ ရွှေကြိုးကလေးတစ်ကုံး ခဏပေးဆွဲတယ်။ စိတ်သဘော ထား မဆိုးပါဘူး။ သူတို့ ဟာ ကျွန်မရဲ့ ထမင်းရှင်၊ အလုပ်ရှင်၊ အရိပ်ခို ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေရယ်လို့ ပဲ အောက်မေ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေတုန်းက ရယ်ရတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ။ အဲဒီ တုန်း က စာမေးပွဲသွားဖြေဖို့ စရိတ်လိုတာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပို့တယ်။ အရွေးခံရရင် စရိတ်ကလေး ဘာလေးရအောင်လို့ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရေးပို့တာပါ ဆရာ။ သူတို့ ဆီကယူရင် အကြွေးတင်နေဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ မဂ္ဂဇင်းကို ဝတ္ထုပို့ကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ။ ကျွန်မဝတ္ထုကို

မဂ္ဂဇင်းက ပယ်တယ်ထင်ပါရဲ့ ။ ဘာမှ လည်း အကြောင်း ပြန်ကြားချက် မရဘူး။ ဒီနေ့ထိလည်း မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါလာတာ မတွေ့ရ တော့ဘူး။ သူများ တွေကတော့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လို့ မဂ္ဂဇင်းကို ဝတ္ထု ပို့တာ။ မြှင်းနုကတော့ စာရေးဆရာမဖြစ်ခင်ကတည်းက ပိုက်ဆံကလေး ရမလားလို့ ဝတ္ထုပို့ကြည့်တာ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးပြီး ရယ်ရသေး တယ်။

သူတို့ က ကျွန်မဖို့ လက်ပတ်နာရီလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးတော့ ငယ်ငယ် က အဖေဝယ်ပေးတဲ့ အထည်စကလေးကို သွားသတိရတယ် ဆရာ။

ဪ ... ဆရာ့ကို မပြောရသေးဘူး။ ကျွန်မအဖေက ဆင်းရဲပါ တယ် ဆရာ။ အမေကတော့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွား ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မှာ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုသလို လောကကြီးမှာ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေက ခြံလုပ်ပါတယ်။ ခြံလုပ်တယ် ဆိုတာတောင် ကိုယ်ပိုင်ခြံကိုလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ သူများ ခြံမှာ အစောင့်သဘောမျိုးနဲ့ လုပ်ရတာ ပါ။

တစ်နေ့တော့ အဖေက ကျွန်မကို ဈေးထဲက အထည်ဆိုင်ကို ခေါ် သွားတယ် ဆရာ။ ဆိုင်ပေါ်မှာ အထည်အုပ်တွေစီထားတယ်။ လှလိုက်တဲ့ အထည်အုပ်တွေ ဆရာရယ်။ ကျွန်မအဖို့ ဒီတစ်ခါပဲ ဒီလောက်လှ၊ ဒီလောက် များ တဲ့ အထည်အုပ်တွေကို မြင်ဖူးတာဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ အဖေက ကဲ ... သမီးကြိုက် တာ တစ်ဝတ်စာယူတဲ့ ။ ကြိုက်ရာကို ယူတဲ့ ။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ အဖေဟာ ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံး ဝယ်ပေးဖူးတာပဲ။ နောက်ဆုံး အကြိမ်ပြောရင်လည်း

ရပါတယ်လေ။ အဲဒီ တုန်းက ချုပ်ပြီးသားအထည်တို့ ၊ ဘာတို့ သိပ်ခေတ်မစားသေးဘူးလေ။ အထည်စတွေကို ဖြတ်ပြီးချုပ်တဲ့ ခေတ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မကလည်း (၇)နှစ်သမီးလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပေါ့။ သိတတ်နေပြီ။ အကောင်းစားတွေကို ကြိုက်ပေမယ့် ဆင်းရဲတော့ သိပ် ဈေးကြီးတာတွေကို ကျွန်မ မယူပါဘူး။ အပေါစားကိုပဲ ရွေးယူပါတယ်။

အဖေက အံ့အားသင့်နေတယ်။

သမီးယူတဲ့ အစက ဈေးပေါလှချည်လား။ အဖေက သမီးကြိုက်တဲ့ အစကို ယူနော်တဲ့ ။ ဈေးကြီးချင် ကြီးပေစေလို့ ပြောသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မယူပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်မ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိတာပေါ့။ ကိုယ်ကဆင်းရဲတော့ အကောင်းစား တန်ဖိုးကြီးတာတွေနဲ့ ဘယ်လိုက်ဖက်ပါ့မလဲ။ တန်ရာ တန်ရာပဲပေါ့။

အဲဒီ တုန်းက ကျွန်မ စိမ်းပြာရောင်ဆိုးထားတဲ့ ပိတ်ဆေးဆိုးစကလေး တစ်စကိုပဲဝယ်ပြီး ဂါဝန်ချုပ်ဝတ်ခဲ့တယ်။ အဖေဟာ ကျွန်မကို ဒီတစ်ခါပဲ ဝယ်ပေးဖူးတယ်။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ အဖေဝယ်ပေးတဲ့ ဒီအကျွေးကလေး တစ်ထည်နဲ့ လူဖြစ်လာရပေမယ့် ခုအထိ အဖေ့ကို ချစ်တုန်းပဲ။

ဈေးထဲကပြန်လာတော့ အဖေက ကျွန်မ ဂါဝန်အတွက် ဝယ်လာတဲ့ ပိတ်စကလေးကိုကိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။ ဒီစကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ဆရာ။

သမီးရယ်တဲ့ ။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဆယ်ပြားပဲရှိရမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ မတ်စွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားပေမယ့် ကျပျောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ ဆယ်ပြားပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ တဲ့ ကိုယ့်လက်က ဆယ်ပြားပဲ တန်တာကိုးတဲ့ ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ မတ်စေ့လောက်ပဲ နားလည်
ဖူးတယ်။ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်လာတော့မှ အဖေရဲ့ စကားဟာ
ဆယ် ပြားစေ့နဲ့ မတ်စေ့အကြောင်း ပြောတဲ့ စကားမဟုတ်ဘဲ
လူ့ဘဝကြီးတစ်ခု လုံး၊ ကံကြမ္မာတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့
စကားပါလားဆိုတာ ကျွန်မ နားလည် လာတယ် ဆရာ။

နောက်ဆုံးရောက်လာသည့်စာ

ကျွန်မကို မှတ်မိသေးရဲ့ လား ဆရာ။ ကျွန်မ မြှောင်းနုပါ။ ဆရာ့ဆီ ကို
စာတိုစာရှည်တွေ ရေးခဲ့တဲ့ မြှောင်းနုပါ ဆရာ။

ဆရာ့ဆီကို စာမရေးခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်အတောအတွင်းမှာ ကျွန်မဘဝ
ဟာ တော်တော် ပြောင်းလဲသွားတယ် ဆရာ။

ဒီနှစ်ဟာ ကျွန်မအဖို့ တော်တော်ကံမကောင်းတဲ့ နှစ်လို့
ဆိုချင်တယ်။ ဒီနှစ်မှာ ကျွန်မ ကွာလီဖိုင်း ဖြေတယ်ဆရာ။ မအောင်ဘူး
ကျတယ်။ ဒီနှစ်မှာ ရာတန်တွေလဲတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဆိုင်မှာ ကိုယ်ပဲ
ဦးစီးလုပ်ရ တယ်။ စာမေးပွဲသွားဖြေတဲ့ ဆယ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ
လက်ကျန်ငွေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကလည်း သူတို့ ဆီကို
မအပ်ခဲ့မိဘူး။ ခုတော့ အဲဒါ တွေကို ကျွန်မပဲ စိုက်ရတော့တာပေါ့။ အဲဒီ
နှစ်အတွင်းမှာ သူဆုံးတယ် ဆရာ။ သူဆိုတာ ဆရာ မသိသေးဘူး။
အင်းလေ။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကျွန်မ ကလည်း ဒီအကြောင်းကိုတော့
ဘာမှ မပြောခဲ့သေးပဲကိုး။

သူဆိုတာ ကျွန်မချစ်သူပါ ဆရာ။ ကျွန်မချစ်သူလို့ ဆိုတာထက်
ကျွန်မက ချစ်ရတဲ့ သူပါ ဆရာ။ သူ့ကိုတော့ ဆရာသိပါတယ် ဆရာ။
သူလေ အဲဒီ နှစ် ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင်ကလေးမှာ ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ။
နိုင်ငံခြားကို ဆေးကု သွားတယ်ဆိုတုန်းကလည်း ညညမှာ ဆုတွေ

တောင်းလိုက်ရတာ ။ သူက ခရစ်ယာန်ဆိုပေမယ့် ဘုရားမှာ
ဆီမီးတွေထွန်း၊ ပန်းတွေကပ်ပြီး ဆုတောင်း လိုက်ရတာ ။
သူ့မွေးနေ့ဆိုရင်လည်း ယတြာတွေ လုပ်လိုက်ရတာ ။ ရယ်တော့
ရယ်ရတယ်နော် ဆရာ။ တကယ်တော့ သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဘာမှ ဆိုင်တာ
မဟုတ် ဘဲနဲ့ ။ လူချင်းမြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလို
တိမ်းညွတ်နေရတာ ဟာ တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်
ဆရာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာက တော့ ရယ်နေမှာ ပါပဲ။

ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းချင် ကောင်းနေမှာ ပဲ။

စာတွေကိုဖတ် လာပြီး ဘဝကိုကြည့်ရကောင်းမှန်း သိလာတဲ့
ကျွန်မဟာ ခုအသက်(၃၀)ရွယ် အရောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြန်ကြည့်လိုက်တယ် ဆရာ။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်မဘဝကို ပြန်တွေ့ရ
တယ်။

လိမ္မာဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားရင်း ကြိုးစားရင်းနဲ့ လူမိုက်ဖြစ်သွား
ရတာ ကျွန်မပါ။ တော်တယ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ရချင်ပေမယ့် လူညံ့စာရင်းထဲ
ပါပါသွားတာလည်း ကျွန်မပဲ။

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ နေဖို့ အိပ်မက်တွေမက်ရင်း မက်ရင်းနဲ့ နီးလာတော့
ငူငေါင်ပြီး အထီးကျန်ဖြစ်နေတာလည်း ကျွန်မပဲ။

ဘဝနွံက လွတ်မြောက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားရင်း ဘဝနွံထဲမှာ နစ်
သည် ထက် နစ်မြုပ်သွားတာလည်း ကျွန်မပဲ။

သုခကိုရရှိဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားရင်း ဒုက္ခတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး ဒုက္ခတွင်းထဲက မတက်နိုင်တဲ့ သူဟာလည်း ကျွန်မပါပဲ။

ပျော်ရွှင်ဖို့ အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားရင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း သံသရာ
မှာ ဝဲလည်နေခဲ့ရတာ ဟာလည်း ကျွန်မပါပဲ။

သူ့ကိုတွေ့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားရင်း တစ်သက်လုံး မတွေ့သွား
လိုက်ရတာ လည်း ကျွန်မပါပဲ။

မနက်ဖြန်များ စွာကို မျှော်လင့်ရင်း ဒီနေ့နဲ့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရတာ
လည်း ကျွန်မပါပဲ။

ဆရာရယ်။ လနဲ့ နေဟာ ကမ္ဘာရဲ့ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ရှိတဲ့ အခါ
လပြည့်ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာကြီး သာယာတယ်။ ဒီတော့ ညတိုင်းဟာ
လပြည့် ဖြစ်နေအောင် လနဲ့ နေကြားမှာ ကမ္ဘာကြီးခြားနေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက အထည်ဆိုင်ကို အဖေနဲ့ သွားတော့ အဖိုးတန်တာ
တွေတွေ့ပေမယ့် မယူခဲ့ဘဲ ကိုယ်နဲ့ တန်တဲ့
ဆေးဆိုးတဲ့ပိတ်ကလေးတစ်စ ကို ဝယ်ခဲ့သလိုပေါ့။ ပြီးတော့
အဖေပြောသလိုပေါ့။ ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ တန် တဲ့ လက်ဟာ
မတ်စေ့လက်ထဲရောက်ပေမယ့် ကျပျောက်သွားရတာ ပေါ့။
ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ တန်တဲ့ လက်မှာ ဆယ်ပြားစေ့ပဲ ရှိမှာ ပေါ့။
ငယ်ငယ်တုန်းက တော့ ဒီစကားဟာ ဆယ်ပြားစေ့နဲ့
မတ်စေ့အကြောင်းလို့ ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး ဆရာ။
သူ့ဘဝအကြောင်း ဖြစ်နေတယ်။

နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ဆရာ။

သူ့အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မြှင်းနုဆိုတဲ့ အညတရ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ အချစ်၊ သူလည်း မသိ၊
တခြားသူ တွေလည်း မသိတဲ့ အချစ် ဖြစ်နေတယ် ဆရာ။

ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ် မြန်မာပြန်တဲ့
'လီယာမင်းကြီး'ပြဇာတ်ထဲကလို ပေါ့ ဆရာ။ လီယာမင်းကြီးနဲ့
သမီးတော် သုံးယောက်အနက် ကျန်တဲ့ သမီး တော်တွေက သူတို့
အချစ်ကို ထုတ်ဖော်ကြတယ်။ ထုတ်ဖော်ပြနိုင်ခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့
သမီးအငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကော်ဒဲလျကတော့ သူ့အချစ်ကို
ထုတ်ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ဘူး။ ထုတ်ဖော်လို့ လည်း မပြတတ်ဘူး။
ဒီတော့ ကော်ဒဲလျက သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသလို 'ချစ်တော့ချစ်လေ
ဆိတ်ဆိတ် နေပေါ့'လို့ သတိပေးတယ်လေ။ မြှောင်းနုဆိုတဲ့
ကျွန်မဟာလည်း ချစ်တော့ ချစ်လေ ဆိတ်ဆိတ်နေပေါ့လို့ ပဲ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမရတော့မယ် ထင်တယ် ဆရာ။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၉၁)

ဆိုက်ကားသမား ဒဿနဆရာ

ညို့မှောင်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးများ သည် တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေကြသည် ။ ဆံပင်ဖရိုဖရဲ၊ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ခုံဖိနပ် ကို စီးထားသည် တိုင် ခပ်နွမ်းနွမ်းအဆင်အပြင်ထဲမှ နေ၍ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်လတ်ဆတ်ကာ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းနေသည် ။ သူသည် ကျွန်တော် တို့ စာရေးဆရာတစ်သိုက်ကို အကဲခတ်နေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆေး ပေါ့လိပ်တိုကို မီးညှိပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသော စကားများကို နားစွင့် နေတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသည့် စကားများကို နားစွင့်တတ်သည် ။

ဗိုလ်တဲပေါ်ကို ရောက်စတုန်းက ကျွန်တော်သူ့ကို သတိမထားမိ။ အထုပ် အပိုးများကိုချပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိသည့်အခါမှ သူ့ကို ကျွန်တော် သတိထားမိခြင်း ဖြစ်သည် ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို ဘူတာရုံ လာကြိုကတည်းက သူပါလာခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် သူသည် စကားတစ်လုံး မှလည်း မပြော။ လာကြိုသူများ နှင့်လည်း သိပ်မရောသဖြင့် သူ့ကို သတိ မထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

နောက် ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းကို သူ့ဆိုက်ကားပေါ်သို့တင်ပြီး ဆိုက်ကား နင်းလိုက်လာသဖြင့် သူ့ကို ဆိုက်ကားသမားတစ်ဦးဟု ပင် ထင်ခဲ့မိသည် ။

မှန်တော့ မှန်သည် သူသည် ဆိုက်ကားသမားတော့ ဆိုက်ကားသမား ပင် ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ငှားရမ်းထားသည့်

ဆိုက်ကားသမားမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟောပြောပွဲလုပ်မည့် မြို့က စာဆိုတော် ကော်မတီဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေချပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်သည့်အခါတွင် ရန်ကုန် ကို လာ၍ ဖိတ်ကြားသူက မြို့ခံစာဆိုတော် ကော်မတီဝင်များ နှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည် ။ ထိုကော်မတီဝင်တွေထဲတွင် သူပါသည် ။

သူ့အမည်က ကိုစိုးမြင့်။

'ကျွန်တော်တို့ ကတော့ သူ့ကို ခုံဖိနပ်စိုးမြင့်လို့ ခေါ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် တို့ စာဆိုတော်ကော်မတီရဲ့ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးပါ။ ကျွန်တော် မအား လပ်ရင် ဆရာတို့လိုတာကို ကိုစိုးမြင့်ကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူက ဒီရက် တွေအတွင်းမှာ တစ်လျှောက်လုံး ဆရာတို့ နဲ့ ရှိနေမှာ ပါ'

ကိုစိုးမြင့်က ထရပ်ပြီး ပြုံးပြသည် ။ ညမှောင်သည့် မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြူဖွေးညီညာသောသွားသည် တစ်လက်လက် တောက်နေကြသည် ။

ထိုနေ့ညနေမှ စ၍ ကိုစိုးမြင့်သည် ကျွန်တော်တို့ ပြန်သည် အထိ ကျွန်တော်တို့ နှင့်အတူ တစ်ချိန်လုံးရှိနေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ အား ကျွေးစရာ မွေးစရာရှိသည် တို့ ကိုလည်း သူပင် တာဝန်ယူ၍ ကျွေးမွေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင် သည့် အခါတွင် သူသည် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြင့် ပန်းကန်ခွက် ယောက်များကို သူပင်ကြီးကြပ်သိမ်းဆည်းသည် ။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် စောင်တစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးဖြင့် အိပ်သည် ။ မနက်လင်း၍ ကျွန်တော်တို့ နီးလာ သည့်အခါတွင် သူသည် ကျွန်တော်တို့ အတွက် မနက်စာအဆင်သင့် ပြင်

ဆင်ပြီးလေပြီ။

သူ့ဆိုက်ကားသည် သူနှင့်အတူ အမြဲရှိနေသည် ။

ကိုစိုးမြင့်သည် စာဆိုတော် ဟောပြောပွဲရက်များ အတွင်းတွင် ဆိုက်ကားလည်း မနင်းတော့။ အိမ်သို့လည်း မပြန်တော့။ စာဆိုတော်ပွဲကိစ္စအဝဝကို ခိုင်ခံကာ ဆက်သွယ်စီစဉ်ပေးသူ ဖြစ်နေသည် ။

ထိုရက်များ အတွင်း ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိုးမြင့်တို့ စကားပြောမိကြသည် ။ ပြောမိသည့် စကားထဲတွင် မော်ဒန်ကဗျာ၊ ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒ၊ သိစိတ် အလျဉ် ရေးဖွဲ့နည်း၊ ဂျိမ်းဂျူတ်စ်၏ ယူလီးဆစ်ဝတ္ထု၊ ဟဲမင်းဝေ၏ အဘိုးအို နှင့် ပင်လယ်ဝတ္ထုက ပြောပြသည့် ဒဿန၊ ခေတ်ပေါ် မြန်မာဝတ္ထုတို့ ဆန်းစစ်ချက်၊ မော်ဒန်ဆိုသည့် ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ အိုင်းစတိုင်း၏ ရီလေတီဗတီ သီအိုရီ ... ။

ထူးတော့ ထူးဆန်းသည် ။ ခုံဖိနပ်စီးထားသည့် အညာမြို့တစ်မြို့က ဆိုက်ကားသမားနှင့် ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒသည် တကယ်ဆိုလျှင် အဝေးကြီး။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားများကို နားထောင်ရင်း အံ့ဩရမည်လား။ ဝမ်းသာရမည်လား။ သံသယဖြစ်ရမည်လားဟု ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည် ။

'ကိုစိုးမြင့် ဒါတွေကို ဘယ်တုန်းက ဖတ်ထားတာလဲ။ အင်္ဂလိပ်လို ကော ဖတ်သလား'

ကျွန်တော်က အကဲစမ်းသည့်အနေဖြင့် မေးသည် ။

'အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ကောင်းကောင်း မဖတ်တတ်ပါဘူး ဆရာ'

'ကောင်းကောင်း မဖတ်တတ်ဘူးဆိုရင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖတ်

တတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။'

'ကျွန်တော် ၉ တန်းအောင်သည် အထိတော့ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတယ် ဆရာ။ အဲ ... ၁၀ တန်းအထိဆိုပါတော့ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်း ကို နှစ်ခါသုံးခါကျတော့ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ အဲ ကျောင်းမတတ် နိုင်တော့ဘူး ဆရာ'

ကိုစိုးမြင့်သည် သူ့စကားကို တိကျအောင် ပြောလေ့ရှိသည် ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည် ။

သူသည် စကားတစ်ခွန်းကိုပြောလျှင် တိကျအောင် ပြောတတ်သည် ။ မတိကျသေးလျှင် သူ့စကားကို တိကျအောင် ပြင်ပြောသည် ။

'မနေနိုင်တော့တာလား။ မနေချင်တော့တာလား'

'မနေနိုင်တော့တာ ဆရာ'

'ဘာဖြစ်လို့ '

'အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆိုပါတော့ ဆရာ။ အဓိကအကြောင်း ကတော့ စီးပွားရေးပါ။ ကျွန်တော်က သားအကြီးဆုံး၊ စာမေးပွဲကလည်း တဘုံးဘုံးကျ၊ အငယ်တွေကလည်း ကျွန်တော့်မီလာ၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် ကလည်း မိဘစကားကို နားမထောင်၊ ကျွန်တော် လုပ်ချင်ရာ လျှောက် လုပ်နေတော့ အိမ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာပေါ့ ဆရာ။ အဖေက ကျွန်တော့် ကို အထင်သေးတယ်။ အဖေ အထင်သေးမခံရအောင် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားတယ်။ ကြိုးစားရင်း ကြိုးစားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုက်ကားသမား ဖြစ်လာတာပါပဲ'

ကိုစိုးမြင့်က သူ့စကားကို သူသဘောကျ၍ ရယ်သည် ။

'ဘယ်လိုကြိုးစားရင်း ဆိုက်ကားဆရာဖြစ်လာတာလဲ'

'ကျွန်တော့်အဖေက အဲဒီ တုန်းက ဆပ်ပလိုင်းဂိုဒေါင်လို့ ခေါ်တဲ့ အစိုးရ ဂိုဒေါင်စောင့်အလုပ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ က အဲဒီ ဂိုဒေါင်ဝင်းထဲမှာ ပဲ နေလာခဲ့ရတယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သားအကြီးဆုံးဆိုပြီး အားကိုး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူဖြစ်စေချင်တာတွေ တစ်ခုမှ မဖြစ်ဘဲ သူမဖြစ်စေချင်တာတွေ အကုန်ဖြစ်လာတယ်'

'သူဖြစ်စေချင်တာတွေက'

ကိုစိုးမြင့်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာနေသည် ။

'သူဖြစ်စေချင်တာတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်တို့ ဘာတို့ ကို ရောက်စေချင်တယ်။ အဖေ့လိုပဲ ဒရဝမ်လုပ်တဲ့ အဖေ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူ့သားကို ကောလိပ်ကိုပို့နိုင်တော့ အဖေ့ကို သိပ်ကြွား တာကိုး ဆရာရဲ့ ။ အမှန်ကတော့ ဒီကောင်က စာမတော်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နဲ့ တစ်တန်းတည်းပါ။ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကပါ။ အတန်းထဲတုန်းကတော့ ကျွန်တော် က စာတော်တယ်ဆရာ။ စာမေးရင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ လာမေးရတယ်။ မြန်မာစာ မေးမလား။ အင်္ဂလိပ်စာ မေးမလား။ သင်္ချာ မေးမလား ကျွန်တော့် ကိုပဲ မေးရတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ကြိုးစားတယ်။ လက်တွေ့ ကျတယ်။ ကျွန်တော်က မကြိုးစားဘူး။ လက်တွေ့မကျဘူး။ စိတ်ကူးယဉ် တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲ မှတ်ချက်ချတယ်'

'လက်တွေ့မကျဘူး စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ'

'ဒီကောင်က မိန်းကလေးကိုကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ တောင် ရုပ်ချောတဲ့

မိန်းကလေးကို မကြိုက်ဘူး ဆရာ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြိုက်တယ်။ မိန်းမယူရင် အဲဒီ မိန်းမဟာ ကိုယ့်ထက် ဂုဏ် အဆင့်အတန်းတို့ ပိုက်ဆံတို့ ရှိရမယ်တဲ့ ။ ကိုယ့်ထက် ဂုဏ်လည်း နိမ့်ကျ တယ်။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က အနာချည်းပဲတဲ့ ။ ကိုယ်က လည်း တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးရသေးတယ်။ သူ့ဆီကလည်း ကိုယ်က ဘာမှ အဆောင်းမရဘူးဆိုရင် တွက်ခြေမကိုက်ဘူးတဲ့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းကလေးဆိုရင် ပိုက်ဆံ မရှိရင် နေ။ ဂုဏ် မရှိရင် နေ။ ရုပ်ချောရမယ်။ အသင့် အတင့် သဘောကောင်းရမယ်လို့ ယူဆတယ်။ အချစ်ကို ကွန်ပျူတာနဲ့ တွက်လို့ မရဘူး ဆရာ။ နှလုံးသားနဲ့ တွက်မှ ရတာ '

'ဒီတော့ ခင်ဗျားက စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့'

'စိတ်ကူးယဉ်တာလား၊ နှလုံးသားရှိတာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း 'တင်သန်း'တို့ က အဲဒီ လို ကွာတာ။ သူက ကျွန်တော့်ဆီကို စာတွေဘာတွေမေးပြီး ဆယ်တန်း အောင် သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စာတွေပြပြီး ဆယ်တန်းမှာ ကျကျန်ခဲ့ တယ်။ ကျတာကလည်း တစ်ခါ မဟုတ်ဘူး ။ အကြိမ်ကြိမ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အဖေက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ အဖေ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး'

'ခင်ဗျားက စာလည်း တော်တယ်။ အသင့်အတင့်လည်း ကြိုးစားတယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ စာမေးပွဲမအောင်တာလဲ'

ကိုစိုးမြင့်သည် သူ့ခေါင်းကို ကုတ်နေသည် ။ စကားလုံးရှာနေသည် လား။ ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေသည် လား မဆိုနိုင်။

'တစ်မျိုးပဲဆရာ။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်တွေဘာတွေ သိပ်နေချင်

တာ မဟုတ်ဘူး ။ အေးလေ ကျွန်တော်လိုကောင်က ဒီလိုအခြေအနေ
ဒီလို စကားမျိုးပြောတော့ စပျစ်သီးချဉ်တယ်လို့ ပြောတာမျိုး ထင်ကြမှာ
ပေါ့။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်မှာ ထက်
ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီး ထဲမှာ နေချင်တာ။ ဂေါ်ကီလိုပေါ့ ဆရာရယ်။
ဂေါ်ကီက လူဘဝကြီးဟာ လူရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးလို့
ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ မှာ လူတွေနဲ့ နေမယ်။
စာအုပ်တွေဖတ်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာက
စာရေးဆရာကြီး၊ ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ တဂိုး
တို့လို သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့လို တော်စတွိုင်းတို့လို စာရေးဆရာကြီး၊
ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်ချင်တာ။ အဲဒီ ဆရာကြီးတွေဟာ ဘာအတန်းမှ
အောင်ခဲ့ ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘားနတ်ရှောကိုပဲ ကြည့်မလား။
ဂေါ်ကီကိုပဲ ကြည့် မလား။ ဂျန်ကီကို ကြည့်ဦးမလား။ ရယ်လီကို
ကြည့်ဦးမလား။ ရှိတ်စပီး ယားကို ကြည့်ဦးမလား။
အမေရိကန်ကဗျာဆရာတွေ၊ စာရေးဆရာတွေ ကြည့်ဦးမလား။
မတ်တွန်းတို့ ၊ ဂုတ်တမင်းတို့ ဟာ ဘယ်အတန်းတွေများ အောင်ခဲ့ကြလို့
လဲ။ မတ်တွန်းဆိုရင် မစ္စစပီမြစ်တစ်ရိုး သင်္ဘောပေါ်မှာ စုကာနီ
လုပ်ခဲ့ရတာ ။ သင်္ဘောသား လှေထိုးသား လုပ်ခဲ့ရတာ ။ ဂေါ်ကီလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမနေခဲ့ရပဲနဲ့ သူတို့ တစ်တွေဟာ
ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား။
ဆရာ စဉ်းစား ကြည့်လေ။ ဘယ်လောက် ဆန်းသလဲ။ တက္ကသိုလ်ကို
မနေခဲ့ဖူးတဲ့ ရှိတ်စပီးယားနဲ့ ဘားနတ်ရှောတို့ ရဲ့ စာတွေကို
တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခတွေက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး သင်ပြနေရပြီ
မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စာမေးပွဲ မအောင် ရင်လည်း
အရေးမကြီးပါဘူး။ အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်

အောင်လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်မှန်းခဲ့တာ'

ကျွန်တော်က သူ့စကားများကို နားထောင်ရင်း ပြုံးသည်။ ။

'ဒီတော့'

'ဒီတော့ ကျွန်တော် စာမေးပွဲကျတယ်။ အိမ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြီး ကျောင်းမထားနိုင်တော့ဘူး။ အဖေကလည်း ထမင်းမကျွေးနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး အိမ်ကနှင်ချလိုက်တယ် ဆရာ'

'ဒီအတွင်းမှာ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေကို လုပ်ခဲ့သလဲ'

'ကျွန်တော် စာတွေဖတ်တယ်ဆရာ။ စာအုပ်ကတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်လာတဲ့ စာအုပ်ကို ဝါးစားသလို ဖတ်ပစ်တာပဲ။ ဝတ္ထုစာအုပ်ရော၊ ကျမ်းစာအုပ်ရော၊ သတင်းစာရော၊ မဂ္ဂဇင်းရော။ ကျွန်တော်က ပုံနှိပ်စာလုံး ကို မြင်နေရရင် ပျော်နေတာဆရာ။ ကျောင်းမှာ တုန်းကလည်း ကျွန်တော် ကျောင်းစာတွေထက် အပြင်စာတွေကို ဖတ်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းမှာ မြန်မာစာ စာစီစာကုံးရေးရင် အင်္ဂလိပ်စာ စာစီစာကုံးရေးရင် ကျွန်တော့် စာစီစာကုံးက ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော့်စာစီစာကုံး ကို အကောင်းဆုံးဆိုပြီး ဆရာက အတန်းထဲမှာ ဖတ်ဖတ်ပြတယ်။ တစ်ခါ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ် ဆရာ။ ဂျွန်ကီစီရဲ့ လာဘယ်ဒိန်းဆမ်မာစီဆိုတဲ့ ကဗျာ၊ အေ ဗျူတီဖူး လေဒီ ဝှစ်သောက်မာစီ ဗ ဖြူမေအင်ကူဇီ ယူ ငအုသကအ ဖြူမေပ ဆိုတဲ့ ကဗျာ၊ အဲဒီခေါင်းစဉ်ကို မြန်မာလို ပြန်ရမယ်လို့ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အသနားမဖက်သော မိန်းမချောဆိုပြီး ဘာသာ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာသင်တဲ့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူး လို့ မဆုံးဘူး။

ထားပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကိုယ်ရည်သွေးရာ
ရောက် နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက ကျောင်းမှာ
တုန်းကရော ကျောင်း ပြင်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ရော ကျွန်တော်
အပြင်စာတွေကို အကုန်ဖတ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း ဦးထွန်းငြိမ်း
အဘိဓာန်ရှေ့မှာ ချပြီး ဖတ်တယ်။ ရှေး မြန်မာဂန္ထဝင်တွေ၊
ပျို့ကဗျာတွေဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ဖတ်တာပဲ။ ကိုယ် သဘောကျတဲ့
စာပိုဒ်တွေတွေ့ရင် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးနဲ့ ကူးထားတယ်။ ပျင်းရင်
အားရင် တခြားစာအုပ်ဖတ်စရာ မရှိရင် အဲဒီ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး ကိုပဲ
ကျွန်တော် လျှောက်ဖတ်နေတာပဲ'

'ရှေးမြန်မာဂန္ထဝင်တွေထဲက ဘာတွေကို ဖတ်သလဲ'

ကိုစိုးမြင့်သည် မြန်မာကျမ်းစာတွေအမည်ကို ကြောင်းကြောင်းပြေး
နေအောင် ရွတ်သွားသည်။ ။

'စွယ်စုံကျော်ထင်၊ ပကိဏ္ဍကဒီပနီ၊ သမ္ဘေစက္ခုဒီပနီ၊ ကိုးခန်းပျို့၊
မာဃဒေဝ လင်္ကာသစ်၊ သူဇာပျို့၊ ဘုံခန်းပျို့၊ စကားပြေတွေထဲကတော့
ငါးရာငါးဆယ်တို့၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တို့၊ ရာဇဝင်ကျော်တို့၊ ဦးကုလား
ရာဇဝင်တို့၊ အရေးတော်ပုံငါးစောင်တွဲတို့ ...'

ကျွန်တော် လက်ကာပြရသည်။ ။

'ဒါတွေကို ဘယ်မှာ တွေ့လို့ ဖတ်တာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ
စာကြည့်တိုက်ကောင်းကောင်း ရှိတယ်လေ ဆရာ။ ဆရာတို့ ကို
တစ်ညနေကျမှ လိုက်ပို့ရဦးမယ်။ အဲဒီ မှာ
ဆရာတော်ပျံလွန်တော်မူသွားတော့လည်း တပည့်တွေက ဆရာတော်ကို
ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ဆရာတော်အထိမ်းအမှတ် စာကြည့်တိုက်ကို

ဆက်လုပ် ခဲ့ကြတယ်။ မြန်မာစာအုပ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ ပေ ပုရပိုက်
တော်တော်စုံ တယ် ဆရာ။'

'ကျွန်တော့်ကို လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးခဲ့တာ
ဒီစာကြည့်တိုက် ကြီးပဲ ဆရာ။ တကယ်ပြောတာ။
လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးတယ် ဆိုတာ စကားဥပမာ
တင်စားပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ တကယ့်အဖြစ်။

'ကျွန်တော့်ကို အဖေက အိမ်က နှင်ချလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ
စားစရာ မရှိဘူး။ နေစရာမရှိဘူး။ ဘာအလုပ်အကိုင် ဘာဝင်ငွေမှ
လည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားနေရသလဲဆိုတော့
ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းကို သွားနေတယ်။ ဆရာတော်ကျောင်းက
တောရကျောင်း ဆရာ။ မြို့ပြင်ဘက် အင်ကြင်းတောတွေ၊
ဒဟပ်တောတွေကြားက တောရကျောင်း ဘေးမှာ လည်း ရေနံကြီးနဲ့
တောရကျောင်းဆိုပေမယ့် ဆရာတော်က မြန်မာပြည်တစ်ဝှန်းက
တပည့်တပန်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေများ တော့ လှူမယ့်သူ ပေါတယ်။
ဆွမ်းကွမ်းအတွက် မပူရဘူး။ ဆရာတော်ကို ပရိယတ္တိကိုသာ
အားထုတ်ပါ။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကိစ္စကို တပည့်တော်တို့
တာဝန်ယူပါ မယ်ဆိုတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားမှာ
ပေါမှ ပေါ။ ဆရာတော်ကလည်း အင်မတန် ကိစ္စနည်းတယ်။ သူ့မှာ
ကျောင်းဆောင် နောက်ထပ်လှူမယ့်သူပေါ်လာရင် မလှူနဲ့ တဲ့ ။ သူ့မှာ
ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ပြည့် စုံပြီးသားတဲ့ ။ တခြားရှားပါးတဲ့ ရဟန်းတော်များ ၊
ချို့တဲ့ တဲ့ ရဟန်းတော် များကိုသာ လှူကြတဲ့ ။ သူ့ကို ဘာမှ မလှူနဲ့
တော့တဲ့ ။ သူ့မှာ သီတင်းသုံး စရာ အရိပ်အာဝါသရှိပြီး
ဆွမ်းကွမ်းပြည့်စုံပြီ။ သူဆောက်ချင်တဲ့ စာကြည့် တိုက်တစ်ခုလည်း
ကျော င်း ဝ င်း ထဲ မှာ ဆောက်နိုင်ခဲ့လို့ စာအုပ်စာတမ်း၊

လောကီလောကုတ္တရာကျမ်းတွေလည်း ပြည့်စုံပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ သာသနာ
သုံးရပ်ကို ပြန့်ပွားအောင် အားထုတ်နေကြတဲ့
တခြားရဟန်းတော်များကို သာ လှူကြ၊ အဲဒီ လို ရဟန်းတွေ
မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားမှာ ရှိတယ်လို့ အမြဲဟောတော်မူလေ့ရှိတယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းမှာ သွားနေတော့
ကျွန်တော့် အဖို့ လည်း စားဖို့ သောက်ဖို့ မပူရတော့ဘူးပေါ့ ဆရာ။
မနက်တိုင်ရင် ဆွမ်းခံလိုက်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ဆိုင်းထမ်းကလေးနဲ့
မြို့ထဲလည်ပြီး ဆွမ်း ဟင်းလျာခွက်တွေ သိမ်းတယ်။ အဲဒီ တော့
ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကျောင်း သားအရွယ် ဆရာ။ ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါ
သုံးခါ ကျပြီးနေပြီ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ ပဲနေပြီး
ဆရာတော် ကျောင်းမှာ ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်၊
ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ပဲ ကိုရင်ဝတ် သင်္ကန်းဆည်းခဲ့တော့
ကျွန်တော့်အဖို့ အဲဒီ ကျောင်းဟာ နေရာသစ်မဟုတ် တော့ဘူးလေ။
ဒီအထဲမှာ ဆရာတော်ကျောင်းဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လုံး
နေ့တိုင်းရောက်နေတဲ့ နေရာ။

မရောက်ဘဲရှိပါ့မလား ဆရာ။ ဆရာတော့် ကျောင်းတိုက်မှာ စာအုပ်
တွေ ပြည့်စုံတဲ့ စာကြည့်တိုက်ကြီးကလည်း ရှိနေတာကိုး။ ဒီတော့ ဆရာ
တော် မရှိတဲ့ နောက်မှာ လည်း မြို့က ဆရာတော်ရဲ့
တပည့်တွေကဆက်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့
စာကြည့်တိုက်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ အနီးတစ်ဝိုက်၊
မြေလတ်တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကျော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့
ကျွန်တော့်အဖို့ ဆရာတော်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်၊ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းဟာ

ကျွန်တော့်ကို လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးတယ်လို့ ပြောတဲ့ နေ ရာ မှာ အသိပညာ တိုးလာအောင် လုပ်ပေးတဲ့ နေရာတင် မကတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲအောင် ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ကျောင်း။

အဲဒီ မှာ ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက်မှူးခန့်တယ် ဆရာ။ လခက တော့ မရပါဘူး။ စာကြည့်တိုက်မှာ ပဲ နေရာပေးပြီး စာကြည့်တိုက်ကပဲ ကျွေးထားတယ်။ စာကြည့်တိုက်က ကျွေးတယ်ဆိုတာထက် ဆရာတော်ရဲ့ နေရာမှာ ကျောင်းထိုင်တဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဦးပဉ္စင်းတွေက ကျွေးထားတာ ဆိုပါတော့။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော့်အလုပ်က စာအုပ်ဝယ်ရတယ်။ စာအုပ်တွေကို သိမ်းရတယ်။ ပျက်စီးတဲ့ စာအုပ်တွေကို ပြန်ချုပ်ရတယ်။ စာအုပ်ငှားရတယ်။ ပြန်မလာတဲ့ စာအုပ်တွေကို လိုက်တောင်းရတယ်။ အားရင် စာဖတ်တယ်။

နောက် အင်္ဂလိပ်လို နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်တတ်လာတယ်။ အဲဒီ မှာ ရှိတဲ့ ဦးပဉ္စင်းတွေလည်း သီရိလင်္ကာတို့ ၊ ဗာရာဏသီတို့ ၊ ကာလကတ္တားတို့ မှာ နေလာတဲ့ ကိုယ်တော်တွေ ရှိတယ်။ တစ်ပါးက ကိုလံဘိုတက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အောင်လာတဲ့ ကိုယ်တော်၊ တစ်ပါးက ဗာရာဏသီ တက္ကသိုလ်က သင်္သကရိုက်ဘာသာနဲ့ အောင်လာတဲ့ ကိုယ်တော်၊ တစ်ပါးက ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်တစ်ခုက ပါဠိဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်လာတဲ့ ကိုယ်တော်၊ ဗာရာဏသီတက္ကသိုလ်က အောင်လာတဲ့ ကိုယ်တော်လေးက သင်္သကရိုက် တင်မကဘူး။ ဗြဟ္မတို့ ပြာကရိုက်တို့ စတဲ့ အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းဘာသာတွေ ကိုလည်း တတ်တယ်ဆရာ။

ပြာကရိုက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပရိကရစ်ခေါ်မှာ ပေါ့ ဆရာ။ အဲဒီ
ကိုယ်တော်က ပါဠိသင်ပေးလို့ ဆန်ကျမ်း၊ သဒ္ဒါကျမ်းတွေကိုလည်း
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်သွားတယ် ဆရာ။
လောကီစာတွေကိုလည်း အင်္ဂလိပ် လို နည်းနည်းပါးပါး
ဖတ်လာနိုင်တယ် ဆရာ။ ဖြစ်တည်မှုပဓာန ဝါဒတို့ ၊ မော်ဒန်ဝါဒတို့
သိစိတ်အလျင်တို့ ဆိုတာတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ ထဲမှာ
လည်း နည်းနည်းပါးပါး တွေ့ဖူးတယ်။ မြန်မာမဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဝတ္ထု
တွေမှာ လည်း နည်းနည်းပါးပါး တွေ့ဖူးရာစပြီး ဟိုမေးသည် မေးနဲ့
သိလာ တာပါ ဆရာ။ မေးလို့ ရတာ ကလေးကို မှတ်စုနဲ့ ချရေး၊
တစ်ယောက် ပြောတာနဲ့ တစ်ယောက်ပြောတာကို
တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်းကြည့်၊ ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း
အသိပညာကလေးတွေကို ပုရွက်ဆိတ်များ မိုးတွင်းအစာစုသလို
ဖြည်းဖြည်းချင်း စုဆောင်းလာခဲ့တာပါ ဆရာ။ စနစ်တကျတော့
ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်ပေါ့။ ဂီတသမားများ လိုပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာနဲ့
သင်တဲ့ ဂီတသမား နဲ့ ဆရာနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဟိုခေါက်သည်
ခေါက်နဲ့ တက်တဲ့ ဂီတသမား ကွာသလိုတော့ ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
မတတ်နိုင်ဘူး ဆရာ။ ကိုယ်က ဆရာနဲ့ သင်နိုင်တဲ့ အင်အားမှ
မရှိဘဲကိုး။ ဒီတော့ လက်အထား အသို၊ အလုံးအတွဲအဖက်၊
စည်းဝါးအယူအဆတို့ မှာ စနစ်မကျ ဘာမကျ တော့ ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ပညာဆိုတာယူတတ်ရင် တက္ကသိုလ်ရောက်မှ မဟုတ်ဘူး ။
ဘယ်နေရာမဆို ရနိုင်တယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် ယုံသွားတယ် ဆရာ'

'နို့ ... နေပါဦး။ ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ကျပုံကကော'

ကိုစိုးမြင့်က ရယ်သည် ။

'ကျွန်တော်က ဗန်းမော်တင်အောင်ဇာတ်လိုက်နဲ့ တူတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေ လည်သိမ်းရင်း ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ တွေ့တာပဲ။ လူချင်း မျက်မှန်းတန်းမိနေတာတော့ ကြာပါ ပြီ။ ကျောင်းတုန်းကတည်းကပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အတန်းကြီးတာပေါ့ လေ။ တစ်တန်းလား၊ နှစ်တန်းလား ကြီးတယ်။ သူ့အဖေက ပန်းထိမ် ဆရာ။ သူ့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် က ဗန်းမော်တင်အောင် ဇာတ်လိုက်လိုပဲ စကားပြောတယ်။ ကိုယ့်မှာ အချစ်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ ပိုင်ဆိုင်တာ မရှိဘူးတို့ ဘာတို့ ပေါ့ ဆရာ ရယ်။ အဲဒီ တုန်းက ငယ်တုန်းဆိုတော့ ဒီလိုစကားတွေက သိပ်ပြီး ပြောလို့ ကောင်းတာကိုး ဆရာရဲ့ ။ ဒါနဲ့ သူကလည်း ဒီစကားတွေကြားပြီး ကျွန်တော့်ကို သဘောကျသွားတာပဲ။ သူမကြားဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေကို မကြားရ၊ သူ မဖတ်ဖူးတဲ့ ရည်းစားစာမျိုးတွေ ဖတ်ရတော့ သူ သဘောကျသွားတာပေါ့ ဆရာ။ စကားလုံးဟာ လူကို တော်တော်ဖမ်းစားတယ်နော် ဆရာ။

နောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သူ မြို့တစ်မြို့ကို ထွက်ပြေးကြတယ် ဆရာ။ မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ပိုက်ဆံ ဘာရှိမှာ လဲ ဆရာ။ ပါလာတာကလေး ရောင်းချစားတာ ကုန်သွားတော့ ကျွန်တော် အလုပ် လိုက်ရှာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာအလုပ်မှ မရဘူး။ ဒါနဲ့ ဆိုက်ကား အုံနာတစ်ယောက်ဆီသွားပြီး ကျွန်တော် ဆိုက်ကားနင်းတယ်။ ကျွန်တော် က စာတွေ သိပ်အဖတ်များ သွားလို့ လား မသိဘူးဆရာ။ ပိုက်ဆံကို သိပ် မလိုချင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆိုက်ကားနင်းလို့ ရရင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား အတွက် နေ့ဖို့ ညစာလောက်ရင် ကျွန်တော် ဆိုက်ကား ဆက်မနင်းတော့ ဘူး။

ဆိုက်ကားအံ့နာဆိုတော့ အံ့အားကြီးကိုသင့်လို့ ။ ဆိုပါတော့ ဆရာ။
ကျွန်တော် ဆိုက်ကားကို ငှားခနဲ့ နင်းရင်လည်း ကျွန်တော်က ငှားခကို
မှန်မှန်ပေးတယ်။ ဆိုက်ကားကို ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလိုရှိသေတယ်။ သူက
ကျွန်တော့် ကို ဆုကြေးတို့ ဘာတို့ ပေးရင် ကျွန်တော် မယူဘူး။
ကျွန်တော်တို့ မှာ လုံ လောက်ပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်
ငြင်းခဲ့တာချည်းပဲ။ အကူအညီဆိုတာ ပေးတိုင်း လက်မခံချင်ဘူး ဆရာ။
လိုအပ်မှ လက်ခံလို့ ကောင်းတာ။

ကျွန်တော် ဆိုက်ကားသမား စဖြစ်တာ အဲဒီ ကနေ ဖြစ်တာပဲ ဆရာ။
သူ့အိမ်ကလည်း သူ့ကို အမွေပြတ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း
ဒီတင် ပိုခံပြင်းပြီး ဆိုက်ကားနင်းပြီး ရှာကျွေးမယ်ဆိုပြီး မခံချင်စိတ်နဲ့
ရှာကျွေးလာခဲ့တာပဲ။ မြို့ပြန်ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော် ဆိုက်ကားပဲ
နင်းတယ် ဆရာ။ အခြားအလုပ်ကလည်း မရဘူး။ ကျွန်တော်က ၁၀
တန်းမှ မအောင်တာ။ ဘယ်နှယ်လုပ် အလုပ်ရမှာ လဲ ဆရာ။ ပြီးတော့
တချို့ကလည်း သနားလို့ ဒီကောင်စာကလေးပေးကလေး တတ်တယ်ဆို
ပြီး အစိုးရအလုပ်မဟုတ်တဲ့ လခစားအလုပ်တွေမှာ ကျွန်တော့်ကို ခန့်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ဘူး ဆရာ။ ဆိုက်ကားနင်းရတာ ကို
ပျော်သွားပြီ။ ပင်တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့ ဆရာရယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် လွတ်လပ်တယ် ထင်သလဲ။ ဘယ်လောက်
စိတ်ချမ်းသာရတယ် ထင်သလဲ။ အေးလေ ... ဆရာကတော့
စာရေးဆရာ ဆိုတော့ နားလည်မှာ ပါ။ ကိုယ့်အထက်မှာ ခယဝယ
လုပ်ရမယ့်သူလည်း မရှိ။ ကိုယ့်ဘေးမှာ ကိုယ့်ကို ချောက်တွန်းမယ့်
ပြိုင်ဘက်တွေလည်း မရှိ၊ ကိုယ့်အောက်မှာ ကပ်ဖားပြီး အရေးရှိရင်
အဆင်းတွန်းမယ့် အောက် လက်ငယ်သားလည်း မရှိ။
ရုံးတက်နောက်ကျလို့ အဆူခံရမှာ ၊ အငြိုငြင် ခံရမှာ ကိုလည်း

မကြောက်ရ။ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မယားက အထင်လွဲ မှာ ကိုလည်း
မစိုးရိမ်ရ။ ကျွန်တော် ပြန်ချင်တဲ့ အချိန် ပြန်လို့ ရတယ်။ ကျွန်တော်
ထွက်ချင်တဲ့ အချိန်ထွက်လို့ ရတယ်။ အငတ်သာခံနိုင်မယ်ဆိုရင်
တစ်နေ့လုံး နားလို့ လည်း ရတယ်။

ကျွန်တော့်မိန်းမကလည်း ကျွန်တော့်ကို နားလည်တယ်။
ကျွန်တော်တို့ သားအမိ သားအဖလေးယောက် ဘာမှ မပူရဘူး။
မိန်းမက အိမ်ဆိုင် ကလေးထွက်တော့
ကျွန်တော်ဆိုက်ကားထွက်မနင်းရင်လည်း စားတော့ စားနေရတာ ပါပဲ။
ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်နည်းနည်းညစ်ရင်၊ ဒါမှ မဟုတ်
စာအုပ်ဖတ်စရာ ကောင်းကောင်း ရှိရင်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆရာတို့လို စာရေး
ဆရာတွေလာရင် စာပေဟောပြောပွဲတို့ ဘာတို့ လုပ်ရင်
ဆိုက်ကားမနင်း တော့ဘူး ဆရာ။ အဲဒီ အလုပ်တွေနဲ့ ပဲ
အချိန်ကုန်တော့တာပဲ။

တစ်နေ့က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့တယ် ဆရာ။ ကျောင်းတုန်း
က ကျွန်တော့်ဆီကို စာလာမေးပြီး ဆယ်တန်းအောင်၊ ကောလိပ်ရောက်
နောက်အရာရှိဖြစ်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲတော့ မသိဘူး။
သူ အမှုတစ်ခုနဲ့ အလုပ်ပြုတ်ပြီး ထောင်ကျသွားတယ်လို့
သတင်းကြားလိုက် ရတယ်။ ခုမှ ပြန်တွေ့တာ။ ကိုယ့်လူ
တော်တော်ကြီးကို ကျသွားတာပဲ ဆရာ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်
ငါးဆယ်နီးမှာ ဆံပင်တွေကလည်း တစ် ခေါင်းလုံးဖွေးလို့ ။ လူကလည်း
ကျန်းမာပုံ မရဘူး။ သူ့ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဒီလူဟာ
စိတ်သောကရောက်စရာတွေနဲ့ ကြုံနေရတဲ့ လူမှန်း ချက်ချင်း
သိနိုင်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မင်းကတော့
အရင်တုန်းကလို ပဲနော်တဲ့ ။ နည်းနည်းဝလာတာလွဲလို့ ဘာမှ

မပြောင်းလဲဘူး။ ဆင်းသာ ဆင်းရဲတယ်။ မင်းက ငါ့ထက် သာပါတယ်ကွာတဲ့ ။ မင်းစိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် တွေထဲမှာ ပဲ နေတုန်းဆိုတော့ မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ ကွာတဲ့ ။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး။

အမှန်ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေထဲမှာ နေတဲ့ သူဟာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ သူရယ်။ သူ့မှာ ဘာကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မဟဲ့၊ ညာကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်မဟဲ့။ ပညာတွေ ဘယ်လောက်တောင် သင်မဟဲ့။ သားသမီး တွေကို ဘယ်လိုထားမဟဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေထဲမှာ တစ်လျှောက် လုံး နေလာခဲ့တာ။ အဲဒီ စိတ်ကူးယဉ် ဆပ်ပြာပူဖောင်းတွေလည်း ကွဲသွားရော။ သူ့မှာ လည်း ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြုလဲသွားတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်က စိတ်ကူးဆပ်ပြာပူဖောင်းထဲမှာ မနေဘူး။ ဘဝထဲမှာ နေတာ။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဖြစ်ခွင့်မကြုံလို့ မဖြစ်ထိုက်လို့ မဖြစ်လာတာပဲလို့ သဘောထားနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အဓိကကျွန်တော့်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိတယ်။

စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘာလဲဆရာ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်နေ ရပြီး ကိုယ်မလုပ်ချင်တာတွေကို မလုပ်ဘဲနေရတာ အဲဒါဟာ လောက မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တယ်ဆရာ။ ကိုယ်မလုပ်ချင်တာ တွေကို လုပ်ရပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို တစ်ခုမှ မလုပ်ရတာ အဲဒါလောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတာ လောကမှာ မရှိဘူးထင်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ'

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ မေလ၊ ၁၉၉၁)

တယောပြား၊ ချစ်သူ၊ စည်းတစ်လက်

ဦးတင်လေးသည် အသက် ၇၀ လောက်ရှိမည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်း သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့ ကလေးတွင် တယောဆရာ၊ ဂီတာဆရာအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် တို့ သည် ညလသာသာတွင် မြို့ထိပ်က တံတားဦးသို့ သွားထိုင်ကာ ဦးတင်လေး တယောသံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နားထောင်ကြရသည် ။ လူခြေ တိတ်လောက်သော ဈေးထိပ်မှ ဦးတင်လေး၏ တယောသံနှင့် ဦးအောင်၏ သီချင်းသံကို ကြားလျှင် ထိုညသည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်သော ညတစ်ညဖြစ်ရတော့မည်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အလိုလို သိနေကြ သည် ။

ဦးတင်လေးသည် တယောလက်သံသာ ကောင်းသူမဟုတ်၊ ဂီတာ လက်သံလည်း အလွန်ကောင်းသည် ။ သူ၏ တယောလက်သံနှင့် ဂီတာလက်သံ ကို နိုင်ငံကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီးများကပင် ချီးကျူးကြသည် ။ သူသည် ဘာကြီးနှင့် မေမေကြီးဟု ကျွန်တော်တို့ က ခေါ်ကြသော မြန်မာညွန့်ဦး ချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ ၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်သည် ။

ဦးတင်လေးမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက် တောင့်တောင့်ဖြစ်ပြီး ဂီတသမားတစ်ယောက်ထက် ကာယဗလ သမား တစ်ယောက်နှင့် ပိုတူသည် ။ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ မျက်လုံးက တောက်ပလျက်ရှိပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အမြဲလိုလို အပြုံးရစ်ဝဲနေတတ် သည် ။ သူသည် စကားပြောလျှင်လည်း

ခပ်တိုးတိုးသာ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောနေသံ၊
ဟားတိုက်ရယ်မောနေသံကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါ။

ကျွန်တော်သည် ဦးတင်လေးအကြောင်းကို ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၊
နှစ်ပုဒ် ထဲတွင် ရေးဖူးပါသည်။ သို့သော် ခရီးသွားဟန်လွဲ ဖျတ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရသော ရုပ်ပုံလွှာမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သည် တစ်ခေါက်တွင် မူ ဦးတင်လေးနှင့် ကျွန်တော်သည်
စကားကြာ ကြာပြောဖြစ်လိုက်ကြသည်။

ယခုဝတ္ထုမှာ လသာည တစ်ညတွင် သူနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့
ကြရာမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်အယူအဆတွေဟာ တစ်ဖက်သက်ကျတယ်လို့ မင်းထင်မလား
တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အေးလေ ... တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်ချင်လည်း
ဖြစ်နေ မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်အယူအဆ မှားတယ်လို့
မထင် ဘူး။ မှားတယ် မထင်လို့ လည်း တစ်သက်လုံး
ဒီအယူအဆအတိုင်းနေပြီး ခုလည်း ဒီအယူအဆကို လက်ခံနေတာပေါ့။

ဒီလိုလေ။

ကိုယ့်အဖို့ ဂီတဆိုတာ အပျော်တမ်းလုပ်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။
အပျင်း ပြေကစားစရာ မဟုတ်ဘူး ။ အရက်သောက်သလို၊
မိန်းမလိုက်သလို၊ အလောင်းအစားလုပ်သလို လူကို အငြီးပြေအောင်
အပျင်းပြေအောင် လုပ်တဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အလေးအနက်၊
အထွတ်အမြတ်ထားရမယ့် ပညာတစ်ရပ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါဟာ ဂီတနဲ့
ပတ်သက်လို့ ကိုယ်တစ်သက် လုံး လက်ခံထားတဲ့ အယူအဆ။
အလျင်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆ တယ်။ ခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
ယူဆတယ်။

ကိုယ်ဂီတကို လိုက်စားလာတာဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက လိုက်စားလာတာ။ ငယ်ငယ်ဆို ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက ဆိုပါ တော့။ ကိုယ့်မျိုးရိုးထဲမှာ ဂီတကို ဝါသနာပါတဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကိုယ့်အဖေဆိုတာ ဂီတကို ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရဖို့ မပြောနဲ့ ။ သီချင်းကြားရတာ တောင် ဘာသီချင်းမှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ သီချင်းဆိုရင်လည်း သံစဉ် တစ်ချက်မှ မမီဘူး။ အဲဒီ လောက် ဂီတနဲ့ ဝေးတာ။ အမေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ အိမ်နားမှာ ဆိုင်းဝိုင်းထောင်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ် ရှိတယ်။ တူရိယာအဖွဲ့လည်း ထောင်တယ်။ အဲဒီ တုန်းကတော့ မြို့မတူရိယာအဖွဲ့ လို့ ပဲ ခေါ်လိုက်ကြတာပဲ။ မွလေးမြို့မ ခေတ်စားစဆိုတော့ ကိုယ်တို့ အညာမြို့တိုင်းမှာ တူရိယာအသင်းရယ်လို့ ထောင်လိုက်ရင် မြို့မတူရိယာ အဖွဲ့ဆိုပြီး တပ်လိုက်ကြတာချည်းပဲ။

အဲဒီ တုန်းက ဂီတဝိုင်းတွေမှာ စန္ဒရားမရှိသေးဘူး။ ပတ္တလားက ခေါင်း ဆောင်တယ်။ ဝါးပတ္တလားရယ်။ သံပတ္တလားရယ် နှစ်မျိုးလုံးပါတယ်။ ပြီးတော့ တယော။ တယောက ဟွန်းတယောတွေ။ ပြီးတော့ ဘင်ဂျုံပါတယ်။ ဘင်ဂျုံ ဆိုတာကတော့ ခုခေတ်လူငယ်တွေမြင်တောင် မြင်ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ နောက် ဂီတာ ပါတယ်။ ပလွေပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် နဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခြောက်လုံးပတ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ လေမှုတ်ကိရိယာထဲက တိုးလာတယ်။ သူက ကောနက်။

ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းက မြို့မ တူရိယာအဖွဲ့က သီချင်းတိုက်ရင် သွားသွား နားထောင်ရတယ်။ နားထောင်ရင်း သီချင်းတွေ ရလာတယ်။

သီချင်း ဆိုတတ်လာတယ်။ သီချင်းဆိုတတ်တယ်ဆိုတာကလည်း
စည်းနဲ့ ဝါးနဲ့ ဆိုတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အလွတ်ဆိုတတ်တာ။
သီချင်းရရုံပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အသံနည်းနည်းရတယ်။ အဲ ... နည်းနည်း
ဆိုတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က အရပ်က ဆွမ်းလောင်းပွဲ
တို့ ၊ ညောင်ရေသွန်းပွဲတို့ ၊ သီတင်းကျွတ်ပွဲတို့ ၊ ကထိန်ပွဲတို့ မှာ တီးစရာ
မှုတ်စရာ ပေါ်လို့ မြို့မတီးဝိုင်းသွင်းရင် ကိုယ်လည်း ကလေးအဆိုတော်
အဖြစ် ပါသွားတတ်တယ်။

မှတ်မိသေးတယ်။ ကိုယ် အဆိုတော်ဖြစ်သွားပုံ။ ကိုယ်တို့ မြို့က
စာတိုက်က ကထိန်ခင်းတယ်။ မီးထွန်းပွဲ လုပ်တယ်။ ကိုယ်တို့ ဆီမှာ
မီးထွန်း ပွဲတို့ ၊ ကထိန်တို့ ဆိုတာ မီးထွန်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး ။
ဘုရားကိုသွားပြီး အတီး အမှုတ်တွေနဲ့ မီးပူဇော်တာတို့ ဘာတို့
လုပ်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဦးကြီး စာတိုက်ဗိုလ်က ကိုယ့်ကို အဲဒီ ဝိုင်းမှာ
အဆိုခိုင်းတယ်။ အဖေကတော့ သီချင်းဆိုတာ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
စာတိုက်ဗိုလ်က အမေ့ရဲ့ အစ်ကို ကြီးဆိုတော့ မပြောရဲဘူး။ ကိုယ့်ကို
ဦးကြီးရဲ့ စာတိုက်ကထိန်မှာ မြို့မ တူရိယာအဖွဲ့ကိုထည့်တော့
ကိုယ်လည်း အဲဒီ အဖွဲ့ထဲမှာ အဆိုခိုင်းတယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီ နှစ်ကစပြီး ကိုယ်ဝိုင်းနဲ့ ဆိုဖူးသွားတယ်။ သီချင်းကတော့
ခြောက်ပေါက်။ ခု မင်းတို့ စကားနဲ့ ပြောရတော့ အီးဖလက်ပေါ့ကွာ။
သီချင်း က ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မပါပါဘူး။ ခေတ်စားတဲ့
သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲက သံစဉ်ကိုယူပြီး အဲဒီ သံစဉ်အတိုင်း စပ်ထားတာ။
အကြောင်းအရာကတော့ မြို့က စာတိုက်အမှုထမ်းတွေ
ဘုရားမီးပူဇော်တဲ့ အကြောင်းပါ။ စာသား လည်း သိပ်မကောင်းပါဘူး။

စာသားတချို့ကို ကိုယ် ခုထက်ထိ သတိရ သေးတယ်။ ဘာတဲ့ မြန်မာပြည် ဌာနီမြို့တိုင်း ... နှစ်တိုင်းမှ စဉ်အလာ ... ဖူးမြော်ဖို့ စဉ်အလာ ... ဆီမီးပူဇော်ဖို့ ရာ ... ကန်တော့မှာ ... မြို့မလာ ... ဆိုတဲ့ သီချင်း။

အဲဒီ စာတိုက်ကထိန်မှာ အငြိမ့်လည်း ပါတယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီးက ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်က နာမည်ကြီးတဲ့ အမာစိန်အငြိမ့်။ ခု မင်းတို့ ခေတ်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဖွဲ့လေးက အမာစိန် မဟုတ်ဘူး နော်။ တို့ နယ်က အမာစိန်။

အမာစိန်က အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးက ငါးရုံကိုယ်လုံးကလေးနဲ့ အကကောင်းတယ်။ အသံလည်း ကောင်းတယ်။ ကာလသားတွေ ကြိုက်။ ကြာလည်း ကောင်းတယ်။

ညအငြိမ့်စင်ပေါ်ရောက်တော့ အငြိမ့်မကခင်က စာတိုက်ကထိန် သီချင်း ကို မင်းသမီးက ထိုင်ဆိုဆိုပြီး ဧည့်ခံတယ်။ မင်းသမီးအမာစိန်က တခြား မြို့က ဌားလာတာဆိုတော့ ကိုယ်တို့ မြို့က ကိုယ်တို့ စာတိုက်ကထိန် သီချင်း ကို ကောင်းကောင်း မတိုက်ရသေးဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရသေးတယ်။ ရှေ့အပိုဒ်တွေလောက်ပဲ ရသေးတယ်။ နောက်အပိုဒ်တွေ မရသေးဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဦးကြီးနဲ့ တူရိယာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က စာတိုက်ကထိန် သီချင်း နောက်အပိုဒ်ကို ကိုယ့်ကို အဆိုခိုင်းတယ်။

အဲဒါ ကိုယ်စင်ပေါ် ပထမဆုံးတက်ပြီး သီချင်းဆိုဖူးတာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဘုရားပွဲတို့ ၊ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲတို့ မှာ တူရိယာဝိုင်းနဲ့ လျှောက် သွားရင်း ညောင်ရေသွန်းရင်းသာ ဆိုဖူးတာ။ ခုလို စင်ပေါ်မှာ ကျကျနန ထိုင်ဆိုဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။

မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ။ အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေ ထိန်နေတဲ့ အငြိမ့် စင်ကြီး။ နဖူးစည်းကြီးကလည်း ခန့်ညားပါဘိသနဲ့ ။ အောက်က ပရိသတ် တွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးလို့ ။ မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ဇာတ်စင် ပေါ်က နဖူးစည်းအောက်မှာ တီးဝိုင်းရှိတယ်။ တီးဝိုင်းဆရာက ကိုဘော် ကြယ်တဲ့ ။ သူက ပတ္တလားလည်း တီးတယ်။ ဘင်ဂျီလည်း တီးတယ်။ ကော်နတ်လည်း မှုတ်တယ်။ နောက် တယောဆရာ၊ ဘင်ဂျီဆရာ၊ နဲ့ဆရာ၊ စည်တီး၊ ခြောက်လုံးပတ်ဆရာတို့ ပေါ့ကွာ။ သူတို့ က နောက်မှာ ။

ကိုယ်နဲ့ အမာစိန်က ရှေ့မှာ ထိုင်ရတယ်။ သူက ပတ္တလားရဲ့ ဝဲဘက် ထိပ်မှာ ထိုင်တယ်။ ကိုယ်က ပတ္တလားရဲ့ ယာဘက်ထိပ်မှာ ထိုင်တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကိုယ်မွဲလေးကျစ်ပိုးအပေါ်အကျ...ကလေးနဲ့ ၊ မွဲလေးပိုးလုံချည် လေးကို ဝတ်လို့ ။ အမာစိန်က အဆိုမစခင် သူ့ခရီးဝေးကလာရတဲ့ အတွက် နောက်ကျသွားတဲ့ အတွက် စာတိုက်ကထိန်သီချင်းကို ကောင်းကောင်း မကျေ တဲ့ အကြောင်း၊ ပထမအပိုဒ်ကိုသာ ကောင်းကောင်း ရကြောင်း၊ ဒုတိယ အပိုဒ်ကိုတော့ မောင်လေး မောင်တင်လေးက သီဆိုမယ့်အကြောင်း ပဏာမ ခံပြီး စာတိုက်ကထိန်သီချင်း ပထမပိုဒ်ကို စဆိုသွားတယ်။

သူဆိုသွားတာ ကြည့်ရင်း ကိုယ်ရင်ခုန်နေတယ်။ အာခေါင်တွေ ခြောက် နေတယ်။ သူက စာသားတွေကိုဆိုရာမှာ စာပေါင်ပွဲတယ်။ ပီတယ်။ အာ ရှင်းတယ်။ အသံလည်း ရောက်တယ်။ တချို့အသံတွေက မြင့်တက်သွားပေ မယ့် သူလိုက်ဆိုနိုင်တယ်။ ကြောင်မသွားဘူး။ အသံကလည်း ကောင်းသလား မမေးနဲ့ ။ အငြိမ့်သမတွေကို ကိုယ်နားထောင်ခဲ့ပေါင်း များ လှပြီ။ အငြိမ့် သမတွေထဲမှာ သူ့လောက် အသံကောင်းတဲ့ မင်းသမီးမျိုး ရှားတယ်။ လေဘာတီ မမြရင်တို့လို

အသံမျိုး။ အသံဝါကလေးနဲ့ ။ အသံကလည်း သိပ်လုံတယ်။
ပါးပါးလှုပ်လှုပ် မမီမကမ်းအသံမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ လိုချင်တဲ့ အသံကို
ရောက်အောင်တင်နိုင်တယ်။

သူက ပထမပိုဒ်ကို ခဏ ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူမရတဲ့ အတွက်
မောင်လေး မောင်တင်လေးကဆိုပြမယ့်အကြောင်း မောင်လေး
မောင်တင် လေးဟာ အရပ်ထဲက အပျော်တမ်းအဆိုတော် ဖြစ်ပေမယ့်
အဆိုကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။

သည် တုန်းက တီးဝိုင်းက ကိုဘော်ကြယ်က 'ဟဲ့ ... ကောင်လေး' လို့
တစ်ချက်လှမ်းအော်ပြီး ဒုတိယအပိုဒ်ကို ကောက်တီးလိုက်တယ်။

ကိုယ်လည်း တန်းဝင်ပြီး ဆိုသွားတယ်။ အသံက နားထဲမှာ စွဲနေပြီး
သားဆိုတော့ ရှေ့က အသံပြစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။
ကိုယ် ဆို နေ တုန်း မှာ အမာစိန်က 'မောင်လေး ... မောင်လေး၊
ကြိုးစားလိုက်နော်၊ ကြိုးစား လိုက်'လို့ အားစေးတာမျိုး။ သဘင်သည်
မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဝါသနာပါ လွန်းလို့ အပျော်တမ်းဝင်ဆိုတဲ့ ကလေးပါ။
တကယ့် အဆိုတော်တွေနဲ့ မခြားပါဘူးလို့ အားပေးတာမျိုးတွေလည်း
ရှိတယ်။ ကိုယ်လည်း သူပြော တာတွေကို ကြားတစ်ချက်၊
မကြားတစ်ချက်နဲ့ သီချင်းကိုဆုံးအောင် တောက် လျှောက်
ဆိုသွားတယ်။ ဆုံးလို့ ရပ်မယ်လုပ်တော့ ကိုဘော်ကြယ်က လှမ်း ပြီး
'ကောင်လေး နောက်တစ်ကျော့ နောက်တစ်ကျော့ ထပ်အော်ပြီး
သီချင်းကို ပြန်တီးတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း သီချင်းကို သုံးလေးကြိမ်
လောက် ပြန်ဆိုပစ်လိုက်ရတယ်။ ဆိုလည်း ပြီးရော
လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ၊ တင်လေးကွ၊ တင်လေးကွလို့ အော်တဲ့
အသံတွေ ပရိသတ်ထဲက ထွက်လာ တာ ကြားရတယ်။

အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဆုံးပွဲပဲ။

သည် နောက်တော့ ယဉ်ပါးသွားပြီလေကွာ။ သည် နောက်မှာ မြို့က မင်္ဂလာဆောင်တို့ ၊ အလှူတို့ ရှိရင်လည်း မြို့မကိုခေါ်ရင် ကိုယ့်ကိုပါ လာခေါ် ကြတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ သူ့သားဟာ သူ့ဦးကြီး ဖျက်စီးတာနဲ့ ဂီတသမားဖြစ်ပြီပေါ့။ အဖေတို့ အမေတို့ စကားနဲ့ ပြောရရင် ဆိုင်းသမား ဖက်ခွက်စားဖြစ်ပြီပေါ့။ မြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထက်တုန်းက သဘင်သည် တို့ ပန်ကျာသည် တို့ ကို ဖက်ခွက်နဲ့ ထမင်းကျွေးလို့ ဖက်ခွက်စားလို့ ခေါ်ခဲ့ကြ တယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်ကတောင် ဖက်ခွက်စားဆို လို့ အထင်မသေးပါနဲ့ ။ ဖက်ခွက်စားဆိုတာလည်း တစ်ခါတလေမှာ မြစိမ်းဖက် နဲ့ ပွဲတော်တည်တာပါပဲဆိုပြီး ဖက်ခွက်စားဆိုတဲ့ အယူအဆကို တိုက်ဖျက်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်တောင် စပ်ခဲ့သေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်လည်း ဂီတသမားတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတာပဲကွ။ ကျောင်း လည်းကောင်းကောင်း မနေချင်တော့ဘူး။ စာလည်း ကောင်းကောင်း မသင် ချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဂီတကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျန်တာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်တော့ဘူး။ အစ်မကတော့ သူ့ဦးကြီးဖျက်စီး လို့ ကိုယ်ပျက်စီးရတယ်ဆိုပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးကို သွားရန်ထောင်တယ်။ ဦးကြီးကလည်း ကလေးက ဂီတကိုသာ စိတ်ဝင်စားတာတဲ့ ။ ဒီတော့ နင်တို့ သားကို ဂီတ ကောင်းကောင်း သင်ပေးတဲ့ ။ ဒီကောင် ဂီတသမားကောင်း ကောင်း ဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဦးကြီးက ဗေဒင်တို့ ဘာတို့ ကလည်း ကိုယ့်ဇာတာကိုလည်း ဗေဒင်တွက်ပြီး အနုပညာနဲ့ ကြီးပွားမယ်။ ကောင်း စားမယ်လို့ ဟောလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်မှာ ကိုယ် ဘင်ဂျီသင်တယ်။ အဲဒီ တုန်းက မြန်မာတစ်ပြည် လုံးမှာ ဘင်ဂျီနာမည်ကြီးတဲ့ ဘင်ဂျီမောင်နှစ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့လက်ကွက် တွေကို လိုက်နားထောင်ပြီး သူ့လို တီးနိုင်အောင် လုပ်တယ်။ နောက် ဂီတာသင်တယ်။ ဂီတာကျတော့ ပိုတောင် လွယ်သေးတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဂီတာစိမ်းမောင်ကလည်း ခေတ်စားတော့ ဓာတ်ပြားတွေ နားထောင်လိုက် ရင် ဂီတာစိမ်းမောင်ရဲ့ လက်သံ အမြဲပါတတ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ တုန်းက ဂီတာစိမ်းမောင်ကိုယ်တိုင်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ဂီတာတီးတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေလည်း ထွက်တယ်မဟုတ်လား။ ရန်ကြီးအောင်တို့ ၊ ကက္ကရရွှေစည်တို့ ၊ မောင့် သက်လယ်တို့ ၊ အွယ်ကင်းတို့ ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေပေါ့ကွာ။ အဲဒါတွေက ကိုယ်စိမ်းမောင်ကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်သံကြီးနဲ့ အေးအေးလေးဆိုသွား ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဂီတာတီးထားတဲ့ ဂီတာကွက်တွေ မဟုတ်လား။ သိပ်ပြီး ဂီတာကျင့်လို့ ကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ့်ကို ဂီတာသင်ပေးတဲ့ လက်ဦးဆရာက တော့ ကိုဘော်ကြယ်။

ကိုဘော်ကြယ်ဆိုတဲ့ လူက တော်တော် စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ လူ။ လူကဲခတ် တတ်တယ်။ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ ဂီတသမားဆိုရင် ဒီကောင်ဘာတော်သလဲ။ ရှေ့အလားအလာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာကို ချက်ချင်း အကဲခတ်တတ် တယ်။ လက်သံကိုနားထောင်ပြီး ရှေ့အလားသဏ္ဌာန်ကို ခန့်မှန်းတတ်တယ်။

တစ်ခါ ငါ့ရှေ့တင် တယောဆရာတစ်ယောက်က သူ့ဝိုင်းမှာ လာပြီး တယောထိုးတတ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုဘော်ကြယ်က 'ရပါတယ် ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလက်ကလေးတော့ ကြည့်ချင်သေးတယ်'လို့ ပြောတာနဲ့ ဟိုလူက ဟွန်းတယောကို ကောက်ကိုင်ပြီး

တောမြိုင်ခြေလှမ်းကို ထိုးပြတယ်။ နှစ်ပိုဒ်လောက်လဲရောက်ရော
ကိုဘော်ကြယ်က ဒီလောက်ဆို ရပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်အကြံပေး လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား
ဒီပညာနဲ့ အသက်မွေးဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးနဲ့ ။ တခြား အလုပ်လုပ်ပါလို့
ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ တယောဆရာ အောင့်သက်သက်နဲ့
ပြန်သွားလေရဲ့ ။

ကိုဘော်ကြယ်က အဲဒီ လို ဆရာမျိုး။

ကိုယ့်ကျတော့ ကိုဘော်ကြယ်က 'ကောင်လေး မင်းဦးကြီးက ငါ့ကို
အပ်ထားတယ်။ ဒီတော့ မင်းကို တယောနဲ့ ဂီတာ အခြေခံတွေကို
သင်ပေး လိုက်မယ်။ ကျန်တာကတော့ မင်းဘာသာမင်း ပညာကို
ကြိုးစားရှာပေတော့။ တော်တော်ကြာ မင်းအဖေနဲ့ အမေက
ငါဖျက်စီးတယ်လို့ ဖြစ်နေမယ်ဆိုပြီး တယောနဲ့ ဂီတာ သင်ပေးတယ်။
သီချင်းကြီးတွေပေါ့ကွာ။ သင်ရိုးအကုန် ဆိုပါတော့။

ငါ တယောစသင်တော့ ခြံထဲမှာ မသင်ဘူးကွ။ အိမ်မှာ လည်း မသင်
ဘူး။ မြို့ပြင်ဘက် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားနားက ဇရပ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။
အဲဒီ မှာ နေ့လယ်ရင် လူရှင်းတယ်။ အဲဒါ ငါ့ဘိုင်စကယ်လေးပေါ်
တယောသေတ္တာ ကလေးတင်ပြီး အဲဒီ မှာ တစ်နေကုန်
သွားကျင့်နေတာပဲ။

အဲဒီ တော့ တစ်ဘက်မှာ ဂီတပညာကို သင်နေပေမယ့်
ကျောင်းစာကို လည်း ငါသင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၇-တန်းပဲ
အောင်ခဲ့ပါတယ်ကွာ။

သောင်းသောင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းလား။ သောင်းသောင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းက
တော့ ဒီလောက် ထူးထူးခြားခြားမရှိပါဘူး။

လူငယ်တို့ ဘဝ ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားသွားကြတာပါပဲ။ အဲ ... တစ်ခု တော့ရှိတယ်ပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ဂီတပညာနဲ့ အသက်မွေးလာတာဟာ အမေနဲ့ သူ့ကြောင့်ပဲ။ အစတုန်းကတော့ ဂီတနဲ့ အသက်မွေးမယ်လို့ လုံးလုံး စိတ်မကူးပါဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ဂီတကို လေ့လာမယ်၊ လိုက်စားမယ်။ နောင် လာနောင်သားတွေကို သင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လောက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်လို့ မင်းပြောချင်လည်း ပြောပေါ့ကွာ။ ဂီတဆိုတာ သူတစ်ပါး နားထောင်ဖို့ ထက် ကိုယ့်စိတ်ကို စင်ကြယ်အောင်လုပ်ဖို့ ၊ ကိုယ့် မှာ ရှိတဲ့ မာနတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေကို ပပျောက်အောင် မဟုတ် သည့်တိုင် နည်းသွားအောင်လုပ်ဖို့ လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။ တော်တော်တန် တန်စိတ်ညစ်ရင် ဒါမှ မဟုတ် စိတ်တိုရင် ကိုယ်တော့ တယောကလေး ကောက်ကိုင်ပြီး အသံတွေ လျှောက်စမ်းနေတာပဲ။ အဲဒီ လို နေလိုက်ရရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ပျောက်သွားတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ဟာ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းသွားတယ်လို့ ထင်လိုက်ရတယ်။ နီဝရဏတွေနဲ့ ကင်းသွားတယ် လို့ အောက်မေ့လိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာတော့ မသိဘူးလေ။ ဒါက ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ပြောရတာ ။

အဲ ... သောင်းသောင်းနဲ့ ရတော့ ကိုယ့် ဂီတကို ရောင်းစားရတဲ့ ဘဝကို ရောက်တာပေါ့ကွာ။ ရောင်းမစားလို့ လည်း မရတော့ဘူးလေ။ ကိုယ့်မှာ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတွေ ရှိ လာပြီကိုး။

အစတုန်းကတော့ ဂီတကို ရောင်းမစားဘူးလို့ ကိုယ်တင်းခံပါသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အစ်မ သောင်းသောင်းကို သနားတယ်ကွာ။ သူ့ ခမျာ ငါ့ဂီတကိုချစ်လို့ ၊ ငါ့ဂီတကို စွဲလမ်းလို့ ငါ့နောက်ကို စွန့်စွန့်စားစား လိုက်လာရတာ မဟုတ်လား။

အဲဒီ ခေတ်တုန်းက လူကြီးတွေကလည်း ရှေးဆန်သေးတယ်ကွ။ ဒီအထဲ မှာ သူ့အဖေက ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် အများအားဖြင့် အဲဒီ တုန်းက ရာဇဝတ် ဝန်က အင်္ဂလိပ်။ သူ့လက်အောက်က ဒုတိယ ရာဇဝတ်ဝန် (ဒီပိုင်အက်ဖ်ပီ) တို့ ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်တွေ ဘိုကပြားတွေ များ တယ်ကွ။ အဲဒီ တုန်းကတည်းက သောင်းသောင်းတို့ အဖေက ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်။ ဒီပိုင်းအက်ဖ်ပေါ့ကွာ။ ကျောင်းမှာ ဆိုလည်း ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ရဲ့ သမီးဆိုတော့ မာနကြီးတယ်။ ရုပ်ကလည်း ရှိတယ်။ ကျောင်းတက်တော့လည်း မော်တော်ကားနဲ့ ကျောင်း တက်တယ်။ ရွှေမင်းသမီးပေါ့ကွာ။

တော်တော်တန်တန် သူ့ကိုပိုးတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကို သူက သိပ် အဖက်တန်တယ် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းအစ်မ သောင်းသောင်းကလည်း အလာကြီးနော်။ သူ့ကို တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပိုင်းပိုးကြပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မစွဲဘူး။ ကိုယ်ပိုးပြမယ်ကလို့ ကိုယ်က ပြောတယ်။ အမှန်ကတော့ ကိုယ် ကလည်း အာချောင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကား။ မုဆိုးမသား (အဲဒီ တုန်းက အဖေက ဆုံးငြိကွ)က မော်တော်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်တဲ့ ရာဇဝတ်ဝန် ထောက် သမီးကို ပိုးပြမယ်ဆိုတာ မမိတဲ့ ပန်းလို ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ။

ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကိုယ့်ကို သောက်ကြွားလို့ အောက်မေ့ ကြတာပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို စာတို့ ဘာတို့ မပေးပါဘူး။

အဲဒီ တုန်းက သူတို့ က ဗုဒ္ဓကုန်းဘက်က အစိုးရအိမ်ကြီးတွေမှာ နေတယ် ကွ။ ကိုယ်တို့ ကလည်း လသာသာဆိုရင် ဗုဒ္ဓကုန်းတံတားကြီးကို သွားထိုင်။ အဲဒီ မှာ တယောထိုး၊ သီချင်းဆို။ အဖော်ကောင်းရင်လည်း အစိုးရဌာန အိမ်တွေရှေ့ကဖြတ်ပြီး

ရွှေမုဋ္ဌောအထိ သွားလေ့ရှိတယ်။

တစ်ည လသာသာမှာ တော့ ကိုယ်ရယ်၊ မောင်အောင်ရယ် ပျင်းပျင်း ရှိတာနဲ့ တယောကလေး ကောက်ဆွဲ။ သူကလည်း စည်းကလေးကောက် ပြီး ဗုဒ္ဓကုန်းဘက်ကိုရောက်တော့ မောင်အောင်က ဂုဏ်မြင့်သူကို ကောက် ဆိုပစ်လိုက်တယ်။ ဂုဏ်မြင့်သူဆိုတာ မင်းတော့ သိမှာ ပေါ့။ ပြည်လှဖေ ဆိုတာလေကွာ။ အဝမ်းက ဓာတ်ပြားထွက်တယ်။

'မောင့်အပေါ်ဝယ် ဂုဏ်ရည်မတူလို့ လား ... ရွှေစံပယ်ဖြူ ပန်ချင်သူ ကများ တယ်။ မသနားဘဲ ရက်စက်တယ်'ဆိုတဲ့ သီချင်းကွာ။ မောင်အောင် က အဲဒီ 'ဂုဏ်မြင့်သူ'ကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ကောက်ဆိုလိုက်မှန်း မသိဘူး။ ခါတိုင်း ဒီကောင်ဆိုရင် 'ရှစ်စုံရွက်ကြာ'တို့လို 'ချစ်သမျှကို'တို့လို 'နှစ်ကိုယ်သစ္စာ'တို့လို ပတ်ပျိုးတွေကို ဆိုတတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လသာညကတော့ သူကလည်း ဘာစိတ်ကူးရတယ် မသိဘူး။ 'ဂုဏ်မြင့်သူ'ကို ကောက်ဆိုလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း တယော ထိုးကောင်းကောင်း နဲ့ 'ဂုဏ်မြင့်သူ'ကို လိုက်ထိုးတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ မင်းအစ်မ သောင်းသောင်းကတို့ အိမ်ရှေ့မှာ အချိန်က ည(၁၁)နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ သောင်းသောင်းပဲ အခန်းမီးမှိတ်ပြီး အပြင်ထွက်လာတယ်။ လသာ ဆောင်မှာ ဒီအတိုင်း မြင်နေရတာ ကွ။ အဲဒီ တုန်းက တပို့တွဲလကြီးရယ်။ စာမေးပွဲနားနီးလို့ စာကျက် နေ တုန်း မှာ သီချင်းသံကြောင့် အပြင်လသာ ဆောင်ကို ထွက်လာတာနဲ့ တူတယ်။ သူကတော့ တို့ မမြင်ဘူးလို့ ထင်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တို့ က သူတို့ ခြံရှေ့က ပန်းအိရုံကြီးကြားထဲမှာ ရောက် နေတော့

တို့ ကသာ မြင်နေရတယ်။ သူကတော့ ဘယ်မြင်ရမလဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ နားမှာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်လောက်ပြီးအောင် တယောထိုးနေတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ခေတ်စားတဲ့ 'မာနရှင်'တို့ ၊ 'ချစ်မိုးစွေ'တို့ ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေ ပေါ့ကွာ။

တို့ အဲဒီ နားက ထွက်လာတော့ လသာဆောင်ပေါ်မှာ မျှော်နေတဲ့ သောင်းသောင်းကို တို့ မြင်ရတယ်။ နောက်နေ့ညတွေမှာ လည်း တို့ သွား တိုင်း မင်းတို့ အစ်မ သောင်းသောင်းဟာ လသာဆောင်မှာ ထွက်ထွက် ရပ်နေတယ်။

တိုတို ပြောကြပါစို့ကွာ။ ဒီလိုနဲ့ သောင်းသောင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကြိုက်သွား ကြရော ဆိုပါတော့။ စာပေးတာတို့ ၊ စကားပြောတာ၊ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာတို့ တော့ ကျော်သွားကြပါစို့။ အသက် ၇၀-ကျော်မှ စားမြို့ ပြန်နေရသလားဆိုပြီး မင်းတို့ အစ်မက ရှက်နေဦးမယ်။ ငါလည်း နည်းနည်း တော့ ရှက်တယ်။

တစ်နေ့တော့ ကိုယ်နဲ့ သောင်းသောင်း ချိန်းတွေ့တယ်ကွ။ အဲဒီ ဗုဒ္ဓကုန်းဘက် ရွှေမုဋ္ဌော ဘုရားနားက ဇရပ်ကလေးမှာ ပဲ။ ဒီတစ်ခါပဲ ချိန်း တွေ့ဖူးပါသေးတယ်ကွာ။ ငါကလည်း ကြောက်၊ သူကလည်း ကြောက်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ အိမ်က သိသွားမှာ ကို ကြောက်တာ။ အဲဒီ တုန်းမှာ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို သတင်းရသွားတယ် မသိဘူး။ တို့ နှစ်ယောက်ထိုင်နေ တဲ့ ကန္တာရပင်ကလေးနားကို မော်တော်ကားကြီး ထိုးဆိုက် လာပြီး သူ့အမေ ကြီး ဆင်းလာတော့တာပဲဟေ့။

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း တွေ့ရော အမေကြီးက ပြောလိုက်တာကွာ။ ငါ့ကိုလည်း အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာဘူး ဘာညာပေါ့ကွာ။ သောင်း သောင်းကိုလည်း ထုရိုက် ဆံပင်ဆွဲပြီး

ကားပေါ်တင်သွားတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သောင်းသောင်းကို ဒီမှာ မထားတော့ဘဲ ရန်ကုန်ကျောင်း ကို ပို့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းထွက်လာတယ်။ ကျောင်းတက်ရင်လည်း အမေကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တယ်။ ဆင်းရင်လည်း အမေကြီးကိုယ်တိုင် လာကြိုတယ်။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် လုံးဝ မထွက်ရတော့ဘူး။

သောင်းသောင်းက သူ့ကို ရန်ကုန်ပို့တော့မယ်။ ခိုးရာလိုက်မယ်။ လာခိုးပါလို့ ချိန်းတယ်။ ညညတယောထိုးပြီး လာခဲ့ပါ။ သူ ဆင်းလိုက်ခဲ့မယ် လို့ ဆိုတယ်။ ဒါနဲ့ သွားသွားပြီး ချောင်းပေမယ့် အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့ ခြံထဲက အင်းခွေးကြီး လွှတ်လွှတ်ထားတော့ အနားကို မကပ်ရဲဘူး။

ငါကလည်း လက်မလျှော့ဘူး။ ညညဆိုရင် သူတို့ အိမ်ရှေ့နားက ဖြတ် ဖြတ်ပြီး တယောထိုးထိုးသွားတယ်။ မောင်အောင်က သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် တေးဂီတထဲမှာ ပါတဲ့ ပုလဲပေါက်သဖြန်ကို ဆိုတတ်တယ်။

'မဆွံ့သူမောင်အံ့ပွေများကိုလ ... မေရတောင် နေရထားရယ်နဲ့ ခြေစကားရယ်တဲ့ မှာ လိုက်မယ် ... ကြံဝါတွင်းကိုလ နေမင်းမှ ဝန်ညိုညိုမို့ ... ချိန်ဗဟို ဈာန်ယဉ်ပြောင်းပြန်တော့ ... ခင်ခင့်ထံလာရန်အကြောင်းကဖြင့် နှောင်းခဲ့လေပြီ'

ဒီနေရာရောက်ရင် မောင်အောင်က တအားဟဲတော့တာပဲ။ ကိုယ်က လည်း အဲဒီ နေရာကလေးက တောလို့ ကောင်းတဲ့ တယောကို လျှောက်စမ်း တာပေါ့ကွာ။

'နဝရတ်ရည်ဝတ်လည်စို့ပါလို့ ... နှစ်ထပ်သည် နတ်ပြည်မြို့ဆီက

ကြည်ကြည်စို့ ငွေလဝယ် ... မှာ မယ်ပ ရွှေကိုယ့် ...'

ချစ်သူနှစ်ဦး မဆုံနိုင်ကြတော့ လမင်းကြီးက တစ်ဆင့် မှာ လိုက်မယ် ပေါ့။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ စာသားကွာ။ ကိုယ်တော့ အဲဒီ ပုလဲပေါက်သဖြန် ကလေးကို သိပ်သဘောကျတာ။ မင်းတို့ က စာတတ်တော့ ပိုသိပါတယ်လေ။ မှာ ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။

'စန်းယုန်ပွင့်ရယ်က ... လမ်းကြိုရင် ခါခါမယ်လို့ ... ချာချာလည် မင်းမောင်ဖြင့် ရူးပေါ့လို့ တိမ်ဦးဝေယံမွန်းဆီက ... တစ်ခွန်း သူ့ကို ပြောလိုက်ပေါ့ (စန္ဒာရယ်)မောလှပြီမို့ ... 'တဲ့ ။

တိမ်ဦးမှာ ရွန်းရွန်းကြီးသာနေတဲ့ လမင်းကို မှာ လိုက်ချင်တယ်တဲ့ ။ မောင်ကြီးတစ်ယောက်တော့ ချာချာလည်အောင် ရူးနေပြီပေါ့။ ဒီအကြောင်း ကို သူ့ချစ်သူကို ပြောပြလိုက်ပါပေါ့။

မင်းယုံပါ့မလား မသိဘူး။ သောင်းသောင်းကို အိပ်ခန်းထဲထည့်ပြီး အလုံပိတ်ထားတာကွ။ အဲဒီ သီချင်းလည်း ကြားရော သောင်းသောင်းဟာ ပြတင်းပေါက်က ကြိုးနဲ့ လျှော့ခုန်ဆင်းပြီး ငါ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တို့ နှစ်ယောက် ခိုးထွက်ပြေးကြတယ်။ သူ့အဖေကြီးက ရာဇဝတ် ဝန်ထောက်ဆိုတော့ နောက်ကလိုက်တာပေါ့ကွာ။ နောက်တော့ မြို့ တစ်မြို့မှာ တို့ ကို မိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ နှစ်ယောက်က တရားဝင် လက်ထပ် ပြီးနေပြီ။ အရွယ်ရောက်ပြီးနေပြီ။ အဖေကြီးက လက်လျှော့ ပြန်သွားရတယ်။

ကိုယ်ဆိုလိုချင်တာက ဒီလိုပါ။ သောင်းသောင်းဟာ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ ၊ ကိုယ့်ဂီတကိုချစ်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ။ ကိုယ်က မုဆိုးမသား။ ဘာပညာမှ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်တက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုဘော်ကြယ်ဝိုင်းမှာ တယောထိုးစားရတာ ။ ဂီတတီး

စားရတာ ။ ဒါတောင် သိပ်ပြီးအလုပ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။
ကိုယ်ကလည်း ဂီတကို အခကြေးငွေနဲ့ ရောင်းစားရတာ မျိုး
မလုပ်ချင်တော့ အပျော်တီးတဲ့ သဘော လောက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သောင်းသောင်းနဲ့ ရတော့ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါး မဟုတ်ဘူး
လေ။ ပြီးတော့ ကိုယ် သူ့ကို သနားတယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ ရွှေဘုံပေါ်
ကနေ တဲအိုပျက်ကိုလိုက်လာရတဲ့ မိန်းမ။ ရွှေဘုံကိုစွန့်ပြီး တဲအိုပျက်ကို
ဆင်းလာရတဲ့ မိန်းမ။

ဒီတော့ လိုက်လာတာဟာလည်း ကိုယ့်ဂီတကိုချစ်လို့ ။ သူက ဂီတကို
ဝါသနာပါတယ်။ အဆိုကို ဝါသနာပါတယ်။ အိမ်မှာ ပျင်းရင် လင်မယား
နှစ်ယောက် ကိုယ်က တယောက်လေး ပခုံးတင်မှေးပြီး
သီချင်းစမ်းနေတုန်း မှာ သူက ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ့်ကိုမှီပြီး
သီချင်းကလေးညည်းလို့ ။ တစ်ယောက် မျက်နှာကို
တစ်ယောက်ကြည့်လို့ ။ ဒီထက်ကြီးတဲ့ စည်းစိမ် ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါ့ မလဲ။
မင်းတို့ ပြောတဲ့ အိုမာကရမ်ရဲ့ ကဗျာထဲကလိုပေါ့။ ကဗျာရယ်၊ ချစ်သူ
ရယ်၊ ဝိုင်အရက်ရယ်ဆိုတာလေ။ ကိုယ့်အဖို့ တော့ ချစ်သူရယ်၊ တယောက်
ပြားရယ်။ စည်းတစ်လက်ရယ်။ ဒါပဲလိုတယ်။ ပြည့်စုံသွားပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လိုထင်တာက ခဏရယ်ပါ။ နောက်တော့ ဝမ်းဗိုက်က
စကားပြောလာတယ်။ သောင်းသောင်းကလည်း ပထမကလေးကိုယ်ဝန်
ရှိလာတယ်။ ကိုယ်က တယောက်ပြားကလေးကိုင်၊ သောင်းသောင်းက
စည်း ကလေးကိုင် သီချင်းဆိုပြီး လရောင်အောက်မှာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။
မလုံလောက်တော့ဘူး။ လရောင် ရိပ်က လွင့်စဉ်သွားပြီး
လေပြင်းတိုက်လာတယ်။ ခပ်စောစောကတော့ ချစ်သူ အသံတို့ ၊

ချစ်သူမျက်နှာတို့ ၊ တယောသံတို့ ၊ လရောင်တို့ ကြောင့် လေပြင်း
တိုက်နေတာကို သတိမထားမိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းကြာလာတော့
လရောင်ရိပ်ကွယ်သွားပြီး လေပြင်းတိုက်နေပါကလားဆိုတာ
သိလာတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ ဂီတကို ရောင်းမစားဘူး၊ ဂီတနဲ့
အသက် မမွေးဘူးလို့ ပိုင်းဖြတ်သည် ဖြစ်စေ မနေသာတော့ဘူးလေ။
ပြီးတော့ ကိုယ့်ဂီတ ကိုချစ်လို့ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ ချစ်သူကို
ကိုယ့်ဂီတနဲ့ ပဲ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးရတော့မယ်။ သူကတော့ ပြောပါတယ်။
အစ်ကိုဂီတကို ရောင်း မစားပါနဲ့ တဲ့ ။ သူ ဈေးရောင်းကျွေးပါ့မယ်တဲ့ ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ကွာ။

ဒါနဲ့ ကိုဘော်ကြယ်ဝိုင်းမှာ ကိုယ်ပြန်တီးတယ်။
ကိုဘော်ကြယ်ကလည်း လေဖြတ်လို့ တီးဝိုင်းက ခေါင်းကွဲတော့မယ့်
အ ခြေ အ နေ မှာ ကိုယ်ရောက် သွားတော့ ဝမ်းသာအားရ
မင်းခေါင်းဆောင်ပြီး ဆက်လုပ်ကွာ။ နို့မို့ရင် ငါ့ကောင်လေးတွေလည်း
ငတ်ပြတ်ပြီး ဟိုရောက်သည် ရောက် ရောက်ကုန် လိမ့်မယ်။ ခုတောင်
တချို့က ဆံပင်ညှပ်သမားလုပ်နေကြပြီလို့ ပြောတာနဲ့ ကိုယ်သူ့မြို့မမှာ
ပဲ ခေါင်းဆောင်တယ်

ဒီလိုနဲ့ စစ်ဖြစ်သွားတော့ ဂျပန်ခေတ်။ ဂျပန်ခေတ်မှာ လည်း
ကိုယ်မြို့မ ကို ဆက်ပြီး ခေါင်းဆောင်တာပဲ။ ဒီတုန်းမှာ ဘာကြီးတို့ ၊
မေမေကြီးတို့ လည်း ရောက်လာတော့ သူတို့ ဆီမှာ ပဲ
ပညာသင်တာပါပဲ။ သူတို့ ကလည်း တတ်အားသမျှအချိန်ရှိသရွေ့
ပညာကို တပည့်သားမြေးတွေကို ပေးတယ်။

နောက်တော့ စစ်ပြီးလို့ ဘာကြီးတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းတော့ ငါ့ကို

ခေါ်တယ်။ ကိုယ် မလိုက်ဘူး။ ရန်ကုန် ဂီတလောကကို သိပ်မဝင်ချင်သေး ဘူးကွာ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကြေးစားလုပ်လို့ သာ လုပ်နေရတာ ဂီတနဲ့ အသက်မမွေးချင်ဘူး။ သောင်းသောင်းကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ လို့ တားတယ်။

ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်စိတ်ကလည်း မင်းသိတဲ့ အတိုင်း စိတ်ဆက်ဆတ် မဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့ လူက သူကြိုက်တဲ့ သီချင်းကို ပလွေဆရာ ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်းကို ပြောပါဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား ရှိတယ်မဟုတ်လားကွ။ ပိုက်ဆံပေးထားတော့ သူ့အမှုတ်ခိုင်းတဲ့ သီချင်းပဲ မှုတ်ရတာ ပေါ့။ တို့ ဂီတသမားမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ပိုက်ဆံပေးထားတော့ ငွေရှင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့အဆိုခိုင်း၊ အတီးခိုင်းတဲ့ သီချင်းကို တီးရ တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဘဝကို ကိုယ်တော်တော် စိတ်ကုန်တယ်ကွာ။

စစ်ပြီးခါစ ကိုယ်တို့ မြို့မှာ ပဲ အရာရှိတွေက အိုဒါဘာပွဲလုပ်လို့ ကိုယ်တို့ မြို့မအဖွဲ့ကို ငှားတယ်။ ကိုယ်ပဲခေါင်းဆောင်တာပါပဲ။ အဲဒီ မှာ အရာရှိတွေ တော်တော်မူးကြတယ်။

အဲဒီ ပွဲမှာ ကိုယ်တို့ အဖွဲ့ကို ငှားတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီ ပွဲက အရက်တွေမူး၊ အငြိမ့်မသတို့ ဘာတို့ နဲ့ တွဲက၊ ဆုချပြီး ဟိုသီချင်း တီးပါ။ သည် သီချင်း တီးပါဆိုပြီး ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လုပ်မယ့်ပွဲမျိုးဆိုတော့ သိပ်မလိုက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆရာဘော်ကြယ်ကလည်း လိုက်သွားပါကွာ။ ဒီပွဲက ငါ့ မိတ်ဆွေတွေ ငြင်းလို့ မကောင်းဘူးဆိုတာနဲ့ ကိုယ်ထလိုက်လာတယ်။ အဲဒီ တုန်းက အဆိုတော်က မင်းတို့ မီလိုက်ပါတယ်။ အောင်သန်းတင်ရယ်။ သန်းတင်ကလည်း အစ်ကိုတို့ ပွဲက မူးမယ့်ပွဲ၊

ကျွန်မမလိုက်ချင်ဘူးလို့ ပြောပေမယ့် ငါက ဇွတ်ခေါ်တော့
ကောင်မလေးလည်း လိုက်လာတယ်။ သန်းတင် ကလည်း သူလည်း
အရံအဖြစ်ဆိုရအောင်ဆိုပြီး သောင်းသောင်းကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ဟိုလည်း ရောက်ရော ကိုယ်ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ
ကိုယ့်လူတွေက မူးပြီး ဟိုသီချင်းတီးပါ။ ဟိုသီချင်းဆိုပါဆိုပြီး ဟိုကခိုင်း၊
သည် ကခိုင်းနဲ့ လုပ်တယ်။ ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်သမျှတော့
လိုက်လျောပါတယ်။ တစ်ပုဒ် တီးလို့ မှ မဆုံးသေးဘူး တစ်ယောက်က
လာပြီး ဒီသီချင်းမလိုချင်ဘူး။ ဟို သီချင်းတီးပါ ဆိုပြီး ပြောပြန်ရော။
ပြောလို့ သာ ပြောတယ်။ သူလည်း သီချင်းနာမည်ကိုတောင် သိတာ
မဟုတ်ဘူး ။ ဂီတအကြောင်းကို ဘာမှ လည်း ကောင်းကောင်း သိတာ
မဟုတ်ဘူး ။ ဒီအထဲမှာ ရှိသေးတယ်။ စိန်ပါတီမှန်း
လေဘာတီမှန်းတောင် မသိတဲ့ လူတွေ။ အဲဒီ လူတွေက
ပိုက်ဆံပေးတော့ သူတို့ အတီးခိုင်းတဲ့ သီချင်းကို လိုက်တီးနေရတယ်
မောင်ရာ။

ကိုယ်တော်ချောတွေက ဒီလောက်နဲ့ မရပ်သေးဘူး။
သန်းတင်ကိုရော၊ သောင်းသောင်းကိုရော ရိသဲ့သဲ့ပြောလာတယ်။
ဟိုအငြိမ်မင်းသမီးက အစ်မ လား။ ကာတစ်က ဘယ်လိုပဲ။
ကာတစ်လုပ်ပြီး ကပြပါလားတို့ ဘာတို့ နဲ့ လုပ်ကုန်တယ်။ ကြာတော့
ကိုယ်သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်ထိုင်ရာက ထရပ် လိုက်တယ်။

ဒီမှာ လူကြီးမင်းခင်ဗျား။ ကျွန်တော် လူကြီးလူကောင်းတွေပွဲထင်လို့
ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ။ ခုတော့ လူကြီးမင်းတို့ က
လူကြီးလူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတွေ့ရလို့ ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တတွေဟာ မရှိလို့

လုပ်စားကိုင်စားနေကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပညာကို ကျွန်တော်တို့ လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပညာဟာ အဲဒီ ပညာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူတွေအတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ အနုပညာဟာ လူကြီးမင်းတို့ အရက်နဲ့ မြည်းတဲ့ အမြည်းစရာပစ္စည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်တီးဝိုင်းကို ကျွန်တော်ရုပ်သိမ်း ပြီး ပြန်ပါ့မယ်။ ဒီလောက် ဗရတ်ကျတဲ့ ပွဲမှာ ကျွန်တော်မတီးနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်လူတွေရော၊ ကိုယ်တို့ ပစ္စည်းတွေရောသိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ် ကတော့ ချက်ချင်းထပြန်လာခဲ့တာပေါ့လေ။ ကောင်လေးတွေကတော့ ပစ္စည်း တွေသိမ်းပြီးမှ လိုက်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ မှာ တင် ပွဲလည်း ပျက်တာပဲ။

တချို့ကတော့ အဲဒီ ပွဲကိုပျက်အောင် လုပ်တာကိုယ်တဲ့ ။ ကိုယ်ကတော့ ပွဲပျက်အောင်လုပ်တာ ကိုယ် မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့လို အခုထိ ယုံကြည်နေသေး တယ်။

နောက်တစ်ခါ ရှိသေးတယ်။

ကိုယ်က စိတ်ဆတ်တော့ ကိုယ်နဲ့ ဒီလောကနဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး တီးဝိုင်းကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုဘော်ကြယ်လည်း ဆုံးပြီလေ။ ဒီတော့ သောင်းသောင်းက သူ သူနာပြုသင်တန်းတက်မယ်ဆိုပြီး မှလေး မှာ သူနာပြုသင်တန်းတက်တယ်။ ကိုယ်က ရှာမကျွေးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ် လား။ ဒီတော့ သောင်းသောင်းက သူတစ်လှည့်ရှာကျွေးမယ်ဆိုပြီး သူနာပြု သင်တန်းတက်တယ်။

ကိုယ်ကလည်း အဲဒီ တုန်းက ပန်တျာကျောင်းတွေဖွင့်မယ်ဆိုတော့ နည်းပြဆရာ အလုပ်ကလေးများ ဘာလေးများ ရမလားဆိုပြီး

ပန်တျာကျောင်း မှာ တယောနည်းပြဆရာ လျှောက်တယ်။

လျှောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လူစုံလျှောက်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကြည့် လိုက်တော့ လက်တွေက သာမန်လက်တွေချည်းပဲ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ တယော လက် မပါဘူး။ အကဲဖြတ်လူကြီး၊ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့လူကြီးတွေရှေ့မှာ တယော ထိုးပြရတယ်။ သူတို့ အတီးခိုင်းတဲ့ သီချင်းကို ကောက်တီးပြီး အမှတ်ပေးကြ တယ်။ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့လူကြီးတွေထဲမှာ ဂီတပညာရှင်ကြီးတွေ ပါပါတယ်။ ဘာကြီး ဦးချစ်မောင်တို့၊ မေမေကြီး ဒေါ်အောင်ကြည်တို့၊ ဦးဘမောင် ကြီးတို့ ၊ ဦးဟန်ကြီးတို့ စတဲ့ ပညာရှင်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ ပညာရှင် မဟုတ်ဘဲ အဲဒီ တုန်းက အာဏာရနေတဲ့ အဖွဲ့က လူကြီးတွေလည်း အများ ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ က ဂီတကို ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ် ဘူး။ နိုင်ငံရေးပဲ နားလည်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဖွဲ့ထဲမှာ ကိုယ်စား လှယ်အဖြစ် ပါနေကြတယ်။

ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တော့ ဥဩသံတေးကို အတီးခိုင်းတယ်။ ကိုယ် လည်း လူကြီးတွေ ကျေနပ်အောင်ဆိုပြီး ဂရုတစိုက် တီးပြတယ်။ စည်းဝါး ကအစ သတိထားပြီး တီးတယ်။ အားလုံးက သဘောကျကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ်က စည်းတစ်ခြမ်းလိုတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ကန့် ကွက်တယ်။ အမှန်ကတော့ သူလည်း ဘာမှ ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ် ဘူး။ သူ့လူကို သွင်းချင်တာနဲ့ ကိုယ်ကို ကန့်ကွက်တာ။ အခြား ပညာရှင် တွေကလည်း စိတ်တော့ မကောင်းကြဘူးပေါ့။

ဒီတင် ကိုယ်လည်း ရှက်လည်း ရှက် စိတ်လည်း ဆိုးဆိုးနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ အခန်းအပြင်ရောက်တော့ စိတ်က

ပေါက်ကွဲချင်လာ တယ်။ ဒါနဲ့ လက်ထဲပါလာတဲ့ တယောကလေးကို သေတ္တာထဲကထုတ်၊ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီးနေတုန်း ကိုယ့်အနားကို ကိုယ်လေးစားတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာရော။ ဆရာကြီး ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့ ကျွန်တော့်ကို မဲပေးတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ တော့ မတရားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် နောက်ဂီတကို ဦးမလှည့်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ဂီတကို ဒီလို စော်ကားခံရတာ မျိုးကို ကျွန်တော် မကြည့် ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီနယ်ထဲမှာ ရှိနေရင် သံယောဇဉ်တွယ်နေဦးမှာ ။ ဒါကြောင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်ခဲ့တော့မယ်လို့ သူ့ကိုပြောပြီး တယောကလေး ကို ရိုက်ချိုးပြီး ကိုယ်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီ ၁၉၅၀ ခု တစ်ဝိုက်လောက်ကပေါ့။ ခုဆိုရင် အနှစ်လေးဆယ် လောက် ရှိသွားပြီ။ အဲဒီ နောက်မှာ ကိုယ်ဟာ တယောကိုလည်း မကိုင်တော့ ဘူး။ ဂီတာကိုလည်း မကိုင်တော့ဘူး။ အိမ်မှာ ကလေးထိန်း ထမင်းချက်နဲ့ ပဲ ခုအရွယ်အထိ အချိန်ကုန်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်ကိုတော့ သောင်းသောင်းက ရှာဖွေကျွေးခဲ့ရတာ ပေါ့။ သူနာပြုသင်တန်း ဆင်းတယ်။ ခုတော့ သားသမီး တွေကလည်း အရွယ်ရောက်လို့ အလုပ်အကိုင်တွေ ရကုန်ပါပြီ။

ကိုယ်မှားသလား၊ မှန်သလားတော့ မသိဘူး။ ကိုယ် ဂီတကို စွန့်ခဲ့ တာဟာ ဂီတကိုမုန်းလို့ ၊ စိတ်နာလို့ မဟုတ်ဘူး ။ ချစ်လွန်းလို့ ၊ သံယောဇဉ် ကြီးလွန်းလို့ ရင်နာနာနဲ့ စွန့်ခဲ့ရတာ ။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်၊ ၁၉၉၁)